

S A T O V J E

GLASILO OŠ FRANCA ROZMANA STANETA
Ljubljana

Yúlia Movchan, 8. a

ŠOLSKO LETO 2023/24

Kiana Frntić, 9. b

KAZALO

Uvodnika	3
MEPI skupnost na naši šoli	4
Noč knjige 2024	5
Božičkovi palčki na Zmajevem karnevalu	7
Pri nas	8
Zgodbe od tu in tam	10
Intervjuja	15
Rimarije	17
Za devetimi gorami	28
Dramatično	39
Kratkočasnik	41

UVODNIKA

V času, ko se okrog nas krepi individualizem in zloraba informacijsko komunikacijske tehnologije, ko so jezikovne groze SMS-jev stalnica, na Osnovni šoli Franca Rozmana Staneta v Ljubljani živimo svoje vrednote. Nam je mar za žlahtnost in izjemnost našega jezika. Mi pišemo z roko, spodbujamo branje in se pogovarjamo. Po hodnikih naše šole je prisoten specifičen vonj, vonj po knjigi. Razstavljene knjige uspešno kličejo po branju. Naša vrednota je tudi Satovje, šolsko glasilo, v klasični tiskani obliki, kjer se pazi na jezikovni in vizualni izgled.

Osnovna šola Franca Rozmana Staneta je varno in spodbudno učno okolje, v katerem je vsak dan priložnost za učenje, sodelovanje, ustvarjanje, izražanje spoštovanja in pridobivanja novih veščin. Je prostor in čas živeti svoje sanje.

Satovje je posledica in kreator našega vsakdana, naš ponos in izziv, potrditev, da smo na dobri poti in hkrati opomnik, kaj vse zmoremo, ko stopimo skupaj in prevlada želja delati za dobro otrok.

Poklon snovalcem in avtorjem literarnih ter likovnih mojstrov, ki so s svojim delom utrip naše šole prenesli na papir.

Naj vas letošnja številka šolskega glasila spremlja na zasluženih počitnicah, naj vam prinese mir pred nočnim počitkom in pokaže pot do nas.

Lendita Kljajić Garbajs, ravnateljica

Edis Jaskič, 2. b

Ema Krantić, 6. b

Spoštovani,

preden se lotite branja, vas v imenu ustvarjalcev Satovja lepo pozdravljam, vam, dragi »sodelavci«, pa se od srca zahvaljujem.

Vsako leto je drugačno, če nič drugega, je minilo še hitreje kot prejšnje in mi smo starejši, upajmo da zrelejši in s tem pametnejši. Šolsko leto 2023/24 je na našo šolo prineslo nekaj sprememb, bogatejši smo za nova spoznanja, dosežke in radosti, prebrodili pa smo tudi nekaj skrbi in preizkušenj.

Prepričana sem, da se je vsak od nas po najboljših močeh trudil in prispeval k izpolnjevanju pričakovanj in zastavljenih ciljev, zato je prav, da se končno prepustimo počitniškemu brezdelju in uživanju.

Septembra pa spet novim zmagam naproti, srečno!

Ana Filip, urednica

Lona Sieberer, 8. a

Mikhail Lurchishin, 6. b

MEPI SKUPNOST NA NAŠI ŠOLI

Na naši šoli že tretje leto izvajamo Program MEPI – mednarodno priznanje za mlade ali v originalnem nazivu Nagrada vojvode Edinburškega. Program ima korenine v Združenem kraljestvu. Ustanovitelj programa je bil daljnega leta 1956 princ Philip, mož kraljice Elizabete II. Vse od takrat se je program hitro širil po svetu, saj so države prepoznale vrednost programa pri oblikovanju mladostnikov v aktivne državljane. V slovenski prostor je vstopil leta 1997.

Tudi pri nas smo se pogumno podali na pot razvoja svojih potencialov, pridobivanja dragocenih izkušenj, odkrivanja novih hobijev in interesov, spoznavanja svojih prednosti in slabosti, boljše osebne organiziranosti, razvoja skupinskega delovanja, krepitve samopodobe, ne nazadnje pa tudi tkanja novih poznanstev in prijateljstev. Na to pot ni stopila le šolska ekipa mentorjev, ki udeležencem odkriva skrivnosti osebnostnega razvoja preko številnih delavnic, športnih srečanj ter preživetja v naravi v obliki pustolovskih odprav, temveč in predvsem so to naši pogumni učenci, ki so se odločili sprejeti ta izziv in njihovo število vsako leto narašča, kar nam dokazuje, da smo dobro začrtali MEPI pot. Prvo leto se je za sodelovanje v programu odločilo 5 učencev, v letošnjem letu se je število udeležencev povzpelo na 38. Tudi Zavod MEPI Slovenija je prepoznal edinstveni sistem, ki smo ga vpeljali na naši šoli, ko edini v program MEPI uvajamo že sedmošolce.

MATEVŽ: »Na MEPI hodim že od 7. razreda. V sedmem razredu imamo MEPI na naši šoli kot interesno dejavnost, ki jo morajo obiskovati udeleženci redno, da grejo lahko naprej na odpravo. Meni se pravzaprav fino zdi, da začnemo tako zgodaj, ker dejansko dobiš že nek predogled, dobiš neko osnovno znanje in greš tudi na dodatno poskusno odpravo. Ker si te osnove že v sedmem pridobil, v 8. in 9. razredu bolj suvereno sodeluješ, več znaš, predvsem pa imaš manj natrpan program, ker bi se drugače moral v dveh letih namesto v treh naučiti vseh potrebnih osnov. Sedmi razred hodi skupaj z osmim in devetim razredom tudi na pripravljalne taborje, kjer je največji poudarek na timbilingu, spoznavanju drug drugega, druženju. Na taboru veliko časa posvetimo tudi praktičnemu znanju. Če primerjamo delo v učilnicah, je tam veliko teorije, ko greš na teren, pa dejansko spoznaš vse to v praksi.«

MATIC: »Izkušnja je v redu. Ko smo hodili, smo se zelo zblížali s prijatelji.«

URŠKA: »MEPI je avantura, na katero po mojem ni pripravljen vsak. Nanjo se pripravljaj več mesecev. Marsikaj te lahko na odpravi doleti. Lahko te doleti nevihta, lahko ti veter podre šotor, lahko se ti prevrnejo makaroni, srečaš katero žival...«

Lanskoletna pustolovska odprava je potekala po Gorjancih. Ja, v preteklem letu je bilo na vrsti dinarskokraško območje. Lahko bi rekli, da smo se sprehajali po področju medveda, a tega domačina nismo srečali, so pa nekateri opazili njegove odtise. Kljub temu smo se neustrašno podali na pot. Vreme nam ni prizanašalo, saj je ravno tiste dni prišla ohladitev, a pravi mepijevci premagamo tudi spanje v šotoru pri le nekaj stopinjah nad 0. Druženje v noč ob ognju in peka penic premagata vsak dvom v zmogljivosti.

V letošnjem šolskem letu spoznavamo področje

Gorenjske. Na odpravo smo se pripravljali na Joštu nad Kranjem, svoje veščine pa dokazovali na odpravi na področju Jelovice nad Radovljico. Gre za območje Nature 2000, kjer domujejo nekatere redke vrste ptic.

Eliza: »Ko smo si hotele skuhati večerjo, nam je razpadel gorilnik. S peko palačink smo imele kar težave. Trikrat smo poskusile speči dobro palačinko, da bi si potešile lakoto in trikrat nam je spodletelo. Niso bile najlepše, a so bile vsaj užitne, ko smo jih pošteno namazale z nutelo.«

Nejc: »Zjutraj smo se zbrali na železniški postaji in se odpeljali proti Kranju. Zelo sem si želel iti nekam brez staršev in njihove pomoči. Do prve točke so nas pospremili učitelji. Od tam naprej smo krenili sami. Uspešno smo nadaljevali do tretje točke, kjer je sošolec opazil, da ima na hrbtu polža.«

Jan: »Na taboru je bilo zelo razburljivo. Na poti do vrha Jošta smo se dvakrat izgubili. Na eni od kontrolnih točk smo se ustavili, počivali, pojedli malico in božali psa. Zvečer nas je obiskal tudi bivši učitelj Tadej. Zvečer smo v šotoru igrali enko.«

V prejšnjem šolskem letu smo na šoli dobili prva prejemnika bronastega MEPI priznanja, Emo in Tilna. S tem sta potrdila dobro delo in pravo pot MEPI tima. Letos verjamemo, da bo dobitnikov prestižnega priznanja več. Bronasto MEPI priznanje čaka na vsakogar, ki verjame vase.

Ekipa 7. razreda: »Na taboru se je zgodilo kar nekaj nepozabnih dogodivščin. Ena od teh se nam je zgodila med potjo, med četrto in peto kontrolno točko na

orientacijskem pohodu. Prišli smo do razpotja, kjer nas je zmedlo. Napotili smo se po poti, ki je peljala navzdol. Prepričani smo bili, da smo na pravi poti. Ko smo ponovno skoraj prišli do četrte točke, od katere smo krenili pred tridesetimi minutami, nam je postalo jasno, da je nekaj narobe. Obrnili smo se nazaj in na našo srečo kmalu našli pravo pot navzgor. Uspešno smo prišli na cilj. Ta odprava je bila res nekaj edinstvenega in zelo zanimivega. Komaj čakam naslednje pustolovščine.«

MEPI mladim pomaga pri odkrivanju in razvijanju svojih potencialov in jih vzgaja z zavedanjem, da je od njih odvisno, koliko potenciala bodo v življenju izkusili. Mlade pripravlja za današnji in jutrišnji svet. Spodbudi jih, da stopijo izven svoje cone udobja, si postavijo izzive na različnih področjih in preko tega odkrijejo, da so zmožni več, kot so si kdaj koli predstavljali.

MEPI team

NOČ KNJIGE 2024

Veseli nas, da nam je tudi v letošnjem šolskem letu uspelo izpeljati posebno noč. Noč knjige. Družili smo se ob branju, ustvarjanju in poustvarjanju zgodb, gledališki improvizaciji, pravljični jogi, iskanju zaklada v Šentviški knjižnici, poslušanju ljudskih pripovedk...

Brez vstopnice pa tudi letos ni šlo. Učenci so knjižice, ki so jih izdelali lansko leto, napolnili z lastno zgodbo, pravljico, stripom, verzi, ilustracijami. Marsikdo je morda v sebi odkril skriti talent, žilico za pisanje in ilustriranje. Vse knjižice so bile v mesecu maju razstavljene pred knjižnico in so vabile učence, da posežejo po njih, jih prelistajo, preberejo ter glasujejo za najknjižico.

Dragi učenci in učenke, ustvarili ste čudovite knjižice in dokazali, da domišljija in ustvarjalnost nimata meja.

Naj vas ponese še više!

Vaši učitelji

Noč knjig

Na ta dogodek sem nestrpno čakala celo leto. Vedela sem tudi, da na noč knjige učitelji sprejmejo le določeno število učencev. Vesela sem bila, ko sem prejela prijavnico. Kot vstopnico na dogodek smo morali učenci prinesiti svojo izdelano in napisano knjižico.

Doma sem si pripravila vse potrebno za prenočitev v šoli: spalno vrečo, podlogo, pižamo ... in knjigo, ki jo

bom brala pred spanjem. Malo sem dvomila v to, koliko strani knjige bom uspela prebrati v družbi sošolk in prijateljic. V koloni sem se napotila v notranjost šolske stavbe. Na vhodu smo morali v škatlo oddati mobilne telefone in pametne ure. Napotili so nas v malo telovadnico, od tam pa po skupinah na različne ustvarjalne delavnice.

Šmarna Gora. Po zaključku delavnic smo se ponovno zbrali v mali telovadnici, kjer smo si ogledali kamišibaj, ki smo ga ilustrirali učenci. Zabavali smo se tudi ob glasbi in plesu z našo gostjo Katarino Malo. Na hodniku smo si lahko postregli s piškoti, pico in sadjem. Zdaj je napočil čas za pripravo na spanje. Moje ležišče je bilo v šolski knjižnici. To je bil najboljši čas celotnega dne. S sošolkami sem se lahko pogovarjala do poznih ur. Ko smo se zbudili, smo pospravili našo knjižnico in se zbrali v jedilnici na zajtrku.

To je bilo nepozabno druženje do poznih ur s prijatelji.

Hana Černe R., 7. b

Taja Česen, 8. b

Natalija Štrbac, 8. b

Yuliia Movchan, 8. a

Noč knjige je za nami. Vznemirljiva, zabavna, ustvarjalna in poučna izkušnja za učence, ki pridno berejo in so dejavni na kulturnem področju. Učenci, ki so se udeležili tega dogodka, so morali dokazati svojo izvirnost s tem, da so izdelali svojo knjižico. Na mizi smo si lahko ogledali veliko unikatnih, zanimivih izdelkov, s katerimi smo dokazali svojo domišljijo. Po kratkem uvodu so se učenci razdelili po delavnicah. To, kar so tam ustvarjali, so seveda na koncu pred vsemi tudi pokazali. Najbolj smo se smejali, ko je nastopila dramska skupina.

Potem je nastopil najboljši del noči – spanje v šoli. Tega smo se vsi zelo veselili. Vsak je vzel v roke knjigo in zaspal? Saj zato smo vendar prišli. Mislim, da se ni nihče naspal, imamo pa prelepe spomine.

Aleksander Bogataj, 9. b

BOŽIČKOVI PALČKI NA ZMAJEVEM KARNEVALU 2024

Naša šola je tudi letos sodelovala na tradicionalnem Zmajevem karnevalu, ki je potekal 10. februarja po ljubljanskih ulicah. 18 ljubljanskim predšolskim in šolskim skupinam, ki so si nadele kostume pravljčnih junakov, je zimo pomagalo odganjati tudi nekaj etnoloških skupin iz Slovenije in sosednje Hrvaške, bobnarji ter pihalni orkester.

Nekateri učenci 1. a razreda pod vodstvom učiteljic smo se predstavili kot Božičkovi palčki, za kar nas je navdihnila istoimenska pravljica Alenke Kolman.

Vsi vemo, da ima Božiček pomočnike – palčke. Pridni palčki decembra prebirajo pisma otrok, si zapisujejo njihova imena in skrite želje. Skrbno izbirajo, pripravljajo in zavijajo darila, da lahko uresničijo želje vsem otrokom sveta.

Ste se kdaj vprašali kaj Božičkovi palčki počnejo enajst mesecev od januarja do novembra? Mi smo izdali njihovo skrivnost. Živijo v Palčkovem Dolu v pravljčni hiški, ki stoji na jasi sredi gozda. V njej velja hišni red in pravila. Imajo svoja imena (Umivalček, Gibalček, Kuhalček, Pospravljalček, Smejaleček, Plesalček in Počivalček), vsakdanje obveznosti in naloge. Le malokomu se pokažejo.

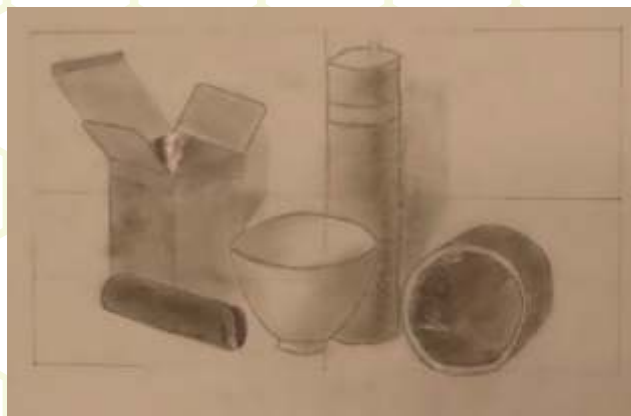
Po končani povorki smo na Kongresnem trgu tudi zaplesali in predstavili življenje v Palčkovem Dolu.

»Pri nas v Palčkovem Dolu je vedno veselo, je čas za zabavo, igro in delo. Pridi, pridruži se nam še ti, v Palčkovem Dolu lepo se živi.«

Maja Vidmar, Tadeja Zupančič in Jasmina Zakrajšek, učiteljice 1. a

Megi Žagar Podmenik, 7. a

Miha Orgolič, 8. a

Janez Korpič, 3. a

PRI NAS

Prijateljska dogodivščina

Nekega toplega jesenskega dne so se medved Bruno, lisica Mica in veverica Tinka sprehajali po vasi. Iskali so hrano. Ker se je mračilo, so odšli v brloge. Hrano pa so pustili kar na jasi. Ker je niso pospravili, je naslednji dan ni bilo nikjer. Tudi meni se kdaj zgodi, da ne pospravim za seboj. Včasih mi mama stvari pobere in shrani. Dobim jih še takrat, ko v zameno jaz naredim nekaj namesto nje.

Bruno, Tinka in Mica so se odločili, da bodo poiskali tatove. Lisica Mica je imela povečevalno steklo in je z njim pregledovala sledi. Bilo jih je veliko in ni vedela, katerim bi sledila. Medved je opazil majhne stopinje, ki jih ni poznal in jim je zato sledil. Tako so hodili in prišli do vasi s hiškami. Veverica Tinka je potrkala na vrata. Ven je pokukal škrt in za njim še drugi. Živali so jim povedale za hrano na jasi in jih vprašale, če so jo oni odnesli. Povedali so, da sploh niso bili na jasi zadnji teden in jim ponudili pomoč pri iskanju.

Prišli so do naslednje vasi, kjer so bili v krogu zbrani volkovi. Eden izmed palčkov je pogledal, kaj opazujejo in videl hrano, ki so jo iskali. Vsi skupaj so volkovom razložili, kako so nabirali hrano in jih prosili, če jim jo lahko vrnejo. Volkovi so pojasnili, da tudi sami nimajo hrane in so lačni.

Živali in škrti so se dogovorili, da na jasi naredijo skupno kosilo. Pripravili so odlično pojedino in se dobro najedli. Bili so prijatelji do konca svojih dni in tako je tudi prav.

Luna Kolbe, 4. b

Lana Govednik, 9. b

Karolina Kadak Ocvirk, 7. a

Zakaj obiskujemo dejavnosti?

V šoli se poleg pouka dogaja tudi veliko drugih aktivnosti. Imamo izbirne predmete. To so šport, jeziki, računalništvo, umetnost, priprava hrane in obdelava lesa. Zelo veliko izbiro imamo tudi med interesnimi dejavnostmi, kjer je veliko športnih iger in plesa pa tudi petja in igranja in še veliko drugega. Kdor rad nastopa, lahko sodeluje na šolskih proslavah. Tisti, ki radi pišejo in rišejo, pa lahko vidijo svoje izdelke objavljene v šolskem glasilu. Nekateri sodelujejo tudi pri objavi novic na šolskem radiu.

Popoldne smo večinoma vključeni v športne in glasbene dejavnosti. Obiskujemo športne klube, treniramo, hodimo na priprave in na tekme. V našem kraju sta tudi dve glasbeni šoli, kjer se lahko učimo igrati različne instrumente. Učimo se novih skladb in prave tehnike igranja. Na urah smo sproščeni, pred nastopi pa imamo kar nekaj treme.

Nam se zdi pomembno, da smo vključeni v veliko dejavnosti, ker se srečujemo z novimi ljudmi in si razširimo znanje in spretnosti. Naši občutki, ko nam nekaj novega uspe, so podobni. Veseli smo, ker nas pohvalijo. Tistim, ki jim lahko starši omogočijo, predlagamo, da se vključijo v veliko dejavnosti, saj s tem pridobijo znanje in prijatelje, ki jih zanimajo podobne stvari.

Jure Ovnič, 4. b

Manca Mlekuž 7. b

Rada imam šport tekvondo

Tekvondo je korejska borilna veščina, ki izhaja iz naravnega gibanja in se mi zdi malo podobna karateju. Treniram ga že dve leti in pol. Rada imam tekvondo, ker delamo v disciplini in vidim, da mi gre res dobro. Tudi moja mami in oče trenirata. Mami pride zelo pogosto in dela z nami samo razgibalne vaje. Oče pa trenira, vendar ne hodi na tekme. Imam višji rumeni pas kot jaz.

Omenjena borilna veščina, ki jo je ustvaril general Choi Hong Hi, ima kate ali forme. To so gibalni vzorci, ki jih treniramo sami ali v skupini. Imamo petindvajset form. Jaz trenutno poznam Chon Ji in Dan Gun. Zdaj se bom učila Do San. Tekvondo ni samo samoobramba, saj se učimo tudi samokontrole, reda in zaupanja vase. Smo tudi prijatelji. Rada se družim z vsemi.

Dobimo lahko nagrado za prisotnost, če smo bili vsaj dvajsetkrat na treningu. Inštruktor nam da nagrado za trud, če dobro sodelujemo in se potrudimo pri vsaki vaji. Ko opravimo vse naloge, dobimo nagrado za napredovanje.

Včasih smo na tečaju opravljali določene naloge ali pa smo dobili domačo nalogo. Ko smo opravili vse naloge na določeni stopnji, nam je inštruktor dal žig v izkaznico. Ko smo opravili vseh šest tem na stopnji, smo imeli izpit za napredovanje na naslednjo stopnjo. Tako smo dobili nov našitek na pas.

Obstaja enajst vrst pasov. To so beli, višji beli, rumeni, višji rumeni, zeleni, višji zeleni, modri, višji modri, rdeči, višji rdeči in črni. Jaz imam višji rumeni pas. Poznamo tudi tri posebne nagrade. To so našitki, ki jih lahko dobimo za znanje o posebnih temah: prepoznavanje nevarnosti, drugih skupin in nasilnežev. Za vsako temo se je treba naučiti in opraviti vse zahtevane naloge. Našitek moramo prišiti na levi rokav obleke. Vsi moramo upoštevati pravila, da so vaje varne, se prijetno počutimo in se lahko vsi v skupini učimo. Na trening moramo priti pravočasno in počakati na robu, da nas inštruktor pokliče, če zamudimo. Dvigniti moramo roko in vprašati, če česa ne razumemo. Ob prihodu in odhodu se priklonimo in smo vedno spoštljivi. Trenerja moramo poslušati in gledati ter spremljati, kar nam razlaga. Treba je biti pošten, pravičen, vztrajen, samoobvladan in neustrašen. To se mi zdi zelo zahtevno pa tudi lepo. Trener nam reče tudi, da se moramo v šoli učiti. Če bi imela slabe ocene, bi jih morala najprej popraviti, potem bi mi spet dovolili trenirati.

V borbi uporabljamo ščitnike za podlahti, goleni, telo in zobe ter zaščitne copate, rokavice in čelado.

V besedi tekvondo (Taekwan-Do) pomeni Tae nožno tehniko in Kwon ročno tehniko. Do pa pomeni umetnost ali način življenja, to je vlijudnost, poštenost, vztrajnost, samokontrola in nepopustljivost.

Tekmovala sem petkrat in bila enkrat na tretjem mestu in enkrat na prvem mestu.

Nika Majcen Lazić, 4. b

Din Duraković, 3. b

Ajša Pilić, 4. b

Naravoslovni dan

Zelo sem se veselil naravoslovnega dneva, ker mi je všeč, da smo zapustili šolske klopi in se odpravili v naravo. Prav tako sem se najbolj veselil presihajočega jezera, ki je res nekaj posebnega. Odpravili smo se na ogled naravnih znamenitosti Planinske jame, Rakovega Škocjana in Cerkniškega jezera.

Z avtobusom smo se odpeljali ob 8.15 uri. Najprej smo prispeli k Planinski jami. V jami so nam pokazali napravo, s katero pregledujejo vodo. Ker pot ni osvetljena, smo uporabljali baterijske svetilke. Šli smo tudi skozi rov, ki so ga naredili pred davnimi leti italijanski vojaki. Ko smo prišli do konca, smo videli največje podzemno sotočje rek v Evropi. Združita se reki Rak in Pivka. Rak priteče iz Rakovega Škocjana, Pivka pa iz Postojnske jame. Nastane reka Unica. Najbolj mi je bil všeč močan šum obeh rek. V jami smo videli tudi kapnike. Letošnje šolsko leto sem videl kar tri jamske sisteme. Jeseni smo šli s starši v Postojnsko jamo, med prvomajskimi počitnicami sem videl jamo Drach na Majorki in sedaj še Planinsko jamo. Največ kapnikov sem videl v Postojnski jami, najbolj pa mi je bila zanimiva jama na Majorki, saj smo si ogledali jamo delno tudi s čolni. Ogled s čolni je možen tudi v Planinski jami in zelo si ga želim.

Pot smo nadaljevali v Rakov Škocjan, kjer smo videli in prehodili naravni most. Na eni strani smo videli reko Rak, na drugi strani pa je bil vhod v jamo, ki se je imenovala Tkalca jama. Zelo sem užival ob pripovedovanju legende o nastanku imena te jame. Potem smo šli pogledat, do kod je ob deževju dolino poplavlila reka Rak.

Nato smo šli do vasi, kjer smo si ogledali presihajoče Cerkniško jezero. Ta naravna znamenitost me je zelo navdušila, saj v suhem delu leta jezero izgine in se kasneje spet pojavi. Videli smo tudi Slivnico, kjer so domovale čarovnice z Uršulo, ki je bila glavna čarovnica. Legenda pravi, da so ravno čarovnice krive za slabo vreme, dež in viharje v teh krajih. Ko smo si ogledovali Cerkniško jezero, so nam povedali še legendo o nastanku jezera. Tudi ta zgodba mi je bila všeč, čeprav ni imela lepega konca.

Za tem smo se odpeljali proti Ljubljani. Izlet se je končal in komaj čakam na naslednje poučne izlete.

Lan Zupančič, 4. b

Igram na kitaro in pojemo v pevskem zboru

Ko sem razmišljala, kateri instrument naj se začnem igrati, sem se odločila, da bo to kitara. Želim postati pevka s kitaro kot je na primer Ditka. Instrument mi je zelo všeč in ga igram že dve leti. Učim se različne skladbe, pesmice in spoznavam note. Obiskujem tudi nauk o glasbi. Tam mi pesmice in note razložijo. Včasih mi je malo dolgočasno, ampak še vedno poslušam. Zato imam dobre ocene. Včasih se mi tudi ne da vaditi. Ščasoma pa ugotovim, da če ne bom vadila, se ne bom ničesar naučila. Včasih doma pojem in si zraven zaigram na kitaro.

V pevskem zboru pojemo dvakrat na teden. Petje nas pomirja. Učimo se tudi dvoglasno in troglasno petje. Vadimo tudi za nastope. Pri nekaterih skladbah nas spremljajo sovrstniki na instrumentih. Naslednje leto gremo na revijo pevskih zborov. Nekateri bi radi postali pevci in si sami pišemo besedila.

Luna Kolbe, 4. b

Eva Dizdarević, 4. b

Atletika in akrobatika

Zelo rada tečem in skačem preko ovir. Dobra sem v teku in hodim na krose. Atletiko obiskujem ob torkih in imam veliko prijateljic, s katerimi skupaj treniramo. Atletika se mi zdi kar naporen šport. Pri njej se zelo utrudim. Trenerka je zelo prijazna.

Naš trening akrobatike poteka tako, da se najprej lovimo. Potem se gremo ogret in razgibat z vajami. Učimo se hoditi in izvajati vaje na gredi in skačemo na trampolinih. Včasih nas je tudi malo strah, vendar nam pomaga učiteljica z varovanjem in nasveti. Pri učenju salt in na trampolinu moramo biti zelo pazljivi.

Hodimo tudi na tekmovanja. Naši starejši fantje so bili celo na državnem tekmovanju. Akrobatika nam je zelo všeč.

Luna Kolbe, 4. b

ZGODBE OD TU IN TAM

Tiger Maksi

Pred enim letom so v živalski vrt skrbniki pripeljali mladega tигра Maksija. Bil je zelo živahen in se je rad lovil, tekel ter raziskoval. Postavljal se je in ostalim kazal velike poskoke in obrate, da bi si pridobil prijatelje za igro. Vse je bilo zaman. Ostali so po dobri hrani raje počivali, kot da bi se igrali z njim. Maksova živahnost jim je bila celo odveč. Imeli so ga za čudaka.

Čez nekaj časa se jim je Maksi nehal dobrikati. Slabo se je počutil in pogrešal je bratce in sestrice, s katerimi je do tedaj tekal, se lovil in raziskoval. Nekega dne, ko so vsi tigri spali, je najmlajši tiger splezal na visoko vejo najvišjega drevesa. Hotel je videti, kaj je okoli njihovega domovanja. Ko se je razgledal naokoli, se je obrnil, da bi šel nazaj dol. Bal se je, ker je bilo tako strmo in prednje tačke so se mu začele tresti. Tudi meni se je to zgodilo, ko sem splezala na češnjo. Oklenila sem se veje in se nisem upala premakniti. Mali tiger je začel cmihati. Ker so ostali kot običajno spali, ga nihče ni videl, niti slišal. Tiger Maksi ga je opazil in njegova ušesa so zaznala hlipanje. Hitro je splezal do veje in previdno odnesel malčka na varna tla.

Tigrčkova mama mu je bila neskončno hvaležna. Vsem v družini ga je močno pohvalila in povedala, kako je pomagal njenemu malčku. Zdaj so tudi drugi uvideli, kako dobro je, da je z njimi tudi Maksi. Bili so ponosni nanj in so ga vzeli za svojega. Mali tiger se je vsak dan igral z njim in ostali so vedeli, da je v dobri družbi in varen.

Zvečer pa so drug drugemu pripovedovali zgodbe. Nekega večera je Maksi povedal zgodbo o deklici, ki se je oklepala veje na visokem drevesu in se ni upala premakniti. Kužku Pikiju je rekla, naj gre domov po nekoga, ki bi ji lahko pomagal. Piki pa nič. Gledal je vanjo, kot da čaka, kdaj bo splezala dol. Naja je vedela, da se njenemu Pikiju nikoli ne mudi. Zato se je umirila in se začela zelo počasi premikati. Piki ji je pomahal z repom in se s sprednjima tačkama povzpela na deblo. Naja se je opogumila in korak za korakom spuščala k svojemu dobremu kužku.

Naja Alijagić, 4. b

Devetletno potovanje

Pravijo, da se v šoli naučiš tistega, za kar nisi vedel, da ne veš. Včasih sem mislila, da s tem mislijo na učno snov in predmete, ki se jih učimo v šoli. Učenci, učitelji in vsi ostali, zaposleni na Osnovni šoli Franca Rozmana Staneta, so moj pogled na to misel spremenili. Seveda sem se v šoli naučila veliko stvari, ki mi zdaj dajejo podlago, da se bom lahko naprej šolala na srednji šoli, a naučila sem se tudi veliko drugega. Naučila sem se potrpežljivosti, prijaznosti, manir in spoštovanja.

Moja pot se je začela, ko sem 1. septembra 2015 prvič vstopila v to neznano zgradbo, ki je postala moj drugi dom. Prvega šolskega dne se ne spomnim prav dobro, spomnim pa se, kako smo skupaj s sošolci, ki so me potem spremljali vseh devet let, vstopili v razred, se nasmejani posedli v krog in se predstavili. Po prvih treh letih smo se večinoma, ko ni bilo pouka, razdružili v manjše skupine. Vsak je v razredu našel nekoga, ki mu je najbolj ustrežal. A kljub temu smo si vsi vedno stali ob strani, ne glede na to ali je šlo za oceno, prepir ...

Najljubše spomine pa imam iz vseh naših šol v naravi, ko smo se zvečer zbrali na posteljah in se pogovarjali pozno v noč. Seveda smo bili kdaj zaradi tega tudi okregani, a nam je bilo pomembno samo, da smo skupaj.

Včasih pa je bila šola tudi naporna, še posebej v višjih razredih, ko je bilo tudi več snovi in je bila tudi težja. Bil pa je nadvse prijeten občutek, ko si vedel, da ti bo vsak sošolec ali sošolka priskočil na pomoč, če ga prosiš. Veliko spominov smo ustvarili tudi, ko smo skupaj ponavljali pred testi in spraševanji, ko smo včasih tudi kaj »preplonkali«. Šola nam je dala veliko izkušenj in znanja, kako npr. premagati tremo pred nastopanjem, kako se pravilno učiti in kako delati v skupinah, saj je velikokrat lažje narediti nekaj skupaj kot sam. Seveda pa smo se tudi zavedali, da moramo pri pouku pridno slediti snovi in delati domače naloge, da bi imeli manj dela doma. To pa so nam olajšale tudi učiteljice in učitelji, ki so nam vedno priskočili na pomoč, kljub temu da nekaj ni bilo povezano z učno snovjo.

Naša zadnja šola v naravi ... nepopisno lepo nam je bilo. Mislim, da smo se še bolj povezali med seboj, tudi s tistimi, ki jim prej nismo posvečali veliko pozornosti. Dnevi so bili polni smeha in veselja. Tudi učitelji so se potrudili, da nam je bilo lepo, kot se vedno, in za to smo jim zelo hvaležni.

O naših spominih in izkušnjah, ki smo jih ustvarili skupaj, bi lahko pisala še dolgo, a vse se je vedno končalo enako – z nasmehom na obrazu. Če bi mi kdo kdaj rekel, da me bo srce tako zabolelo samo ob misli na naš odhod iz šole, bi se mu smejala. Mislim, da se nihče od nas ni zavedal, koliko smo si med seboj pomagali in se s tem tudi povezali. Zdaj razumem, zakaj so mi starši vedno govorili, da je v šoli najlepše. Seveda je veliko dela, a pri tem skleneš veliko prijateljstev. Vesela sem, da si je vsak od nas izbral novo pot in upam, da bo tako dobra kot naša prva. Hvaležna sem vsem svojim sošolcem, sosošolcem, učiteljem in vsem drugim zaposlenim, ki so mi polepšali dneve v teh devetih letih in mi vedno stali ob strani. Vesela sem, da je bila prav Osnovna šola Franca Rozmana Staneta šola, kjer sem ustvarila ogromno spominov, za katere upam, da bodo vedno z mano. Zavedam se, da mogoče po koncu šole ne bomo vsi ostali v stiku, a tako pač je. Vedno se bom spominjala naših skupnih dni in upam, da naš zadnji dan na šoli ne bo naš zadnji dan, ko smo vsi skupaj.

Anastasija Topić, 9. a

Din Duraković, 3. b

Dejan Novaković, 4. b

Tristan Teodorović, 4. b

Ma famille

Bonjour ! Je m'appelle Sara, j'ai 15 ans et je suis en 9e. Nous sommes trois dans la famille et je suis un enfant unique. J'ai les yeux bleus et je suis blonde. J'ai les cheveux raides et longs. Je suis grande, bavarde, gentille et amusante. J'aime danser et chanter, je déteste les maths et l'éducation physique. Assez à propos de moi. Mon père s'appelle Sašo, il a 50 ans. Il a les yeux bleus, les cheveux bruns et il est mince. Il est sportif, amusant et un bon cuisinier. Il aime la nature et déteste les raisins secs. Ma mère s'appelle Sanja et elle a 40 ans. Elle est blonde et a les cheveux courts et frisés, les yeux bleus et les grandes lèvres. Elle est stricte, décisive et belle. Elle aime la salade et déteste le chocolat. C'est ma famille. Au revoir !

Sara Kolarič, 9. a

Izgubljeni na plaži

Poletne počitnice pred dvema letoma smo se z družino odpravili v Italijo na morje. Bilo je vroče in čakala nas je dolga pot. Bil je četrtek. Odpravili smo se zgodaj zjutraj. Vozili smo se proti mejnemu prehodu Fernetiči. Vključili smo se na avtocesto. Naša prva težava je bila avtomat na cestninski postaji, ki ni hotel sprejeti petdeset evrov. Avtomat je govoril po italijansko, očka pa njemu slovensko. Bile so gneče, vozniki so trobili, zaposlenih pa ni bilo nikjer. Na našo srečo se je avtomat le odločil sprejeti denar. Utrujeni smo prispeli v Lido di Jesolo. Tam smo obiskali akvarij Sea life. Opazovali smo hranjenje morskih psov in druge morske živali. Odpravili smo se na zelo veliko peščeno plažo. Našli smo ležalnike in odložili stvari. Vse je bilo super. Lepa plaža in pa čisto morje. Nato se je zgodilo nekaj nepozabnega. S sestro sva nabirala školjke in jih hotela odnesti do ležalnika, ampak ga nisva našla. Taval sva po plaži. S sestro sva se naveličala iskanja staršev in se odločila, da greva plavat, čeprav sva bila še neplavalca. Mamo bi skoraj kap od skrbi. Starša sta naju iskala po neskončni dolgi plaži. Komaj sva prišla v vodo, ko sva zaslišala mamino histerično vpitje. Mami je pritekla do naju in oba spravila na varno. Še isti trenutek smo spakirali in se odpravili domov.

Na koncu se je vse dobro izšlo. Tega dneva ne bom nikoli pozabil.

Lazar Pejičić, 5. b

Ponoči pojdi lulat na varno

S sestrično smo se peljali z Dunaja domov. Zelo me je tiščalo na WC. Nazadnje je moj stric (voznik) ustavil pred bencinsko črpalko. Rekel je, naj grem lulat.

Ko sem izstopil iz avta, sem videl, da nam nesramneži dovolijo iti le na javni umazani WC za dva evra. »Kako je to glupo,« sem si mislil. »Eh, pa se bom raje polulal na travo,« sem si rekel. A to ni bila dobra ideja. Tam je bila velika veja in jaz je nisem videl, saj je bila ura enajst. Saj veste, ob tej uri se nič ne vidi, kajne? Uganite, kaj se je zgodilo! Padel sem čez vejo naravnost v potok, ki so ga naredili tisti, ki niso hoteli plačati uporabe stranišča! Drugič bom WC raje plačal. No, tako me je zeblo, da sem imel na sebi celo mamin plašč.

Ko smo prispeli domov, mi je mami rekla, naj se stuširam. »Kaj?« sem bil začuden. »Saj sem se že!« Dajte no, saj veste, da sem zaplaval v potoku!

Vsi skupaj smo se naučili, da je zaradi varnostnih razlogov bolje plačevati WC in se tuširati doma.

Vid Knaflič, 4. a

Tristan Teodorović, 4. b

Vsaka lumparija ima svojo ceno

Ko je bil moj tati star 11 let, je imel zbirko. A to ne kakršnokoli zbirko, saj to niso bile znamke, avtomobilčki ali kaj podobnega. Ta zbirka je bila prav posebna, kar boste izvedeli tudi v nadaljevanju zgodbe.

Nekega lepega, poletnega, sončnega dne se je policijski inšpektor Drago ves srečen, ker je tisti dan šlo vse po maslu, sprehajal po ulici. Zagledal je dva fanta, ki sta kolovratila okoli avtomobilov. No, bila sta moj tati in njegov prijatelj Dejan. Mulca sta iz ozadja zaslišala globok glas, ki jima je rekel, naj data roke v zrak in izpraznita žepe. Iz žepov so prileteli svetlikajoči se znaki od avtomobilov. Glas pa je pripadal inšpektorju Dragu. Zaslišal ju je po imenu, priimku in naslovu njunega bivališča. Za dokaz je hotel videti zvezke, na katerih sta bila podpisana. Odpeljal ju je na policijsko postajo in ju posedel na policijsko klop v celico za pridržanje. Tam so ju vsi videli in si lahko mislili, da sta ga nekaj biksala. Poklicali so mojo babico Miljo in ji vse povedali. Babica je bila tako jezna, da nekaj dni sploh ni več govorila z mojim tatijem in en mesec ni smel ven. Najhujše pa je bilo to, da je babi to povedala čisto vsem in da jo je moj tati zelo, zelo razočaral.

Bilo ga je sram kot še nikoli. Zato ni nikoli več naredil kakšne lumparije. No, vsaj tako grozne ne! To je resnična zgodba, zato mi kar verjemite! In počil je lonec, in ropar je ukradu konec.

Mileva Stanković, 4. a

Upanje

Piše se leto 1919. Je že 15. dan, odkar sem se poslovil od mame. Moja sestra je umrla zaradi tuberkuloze, oče pa je umrl v vojni. Mama je zbolela in me poslala v Ameriko za boljšim življenjem. Še zadnjič sem se poslovil od svoje domovine in kot bi mignil, sem prišel na Dunaj, kjer sem prestopil na vlak do Hamburga. Nikoli nisem mislil, da me bo dejansko doletela taka usoda. Sedim na sedežu 35 c, še dobro, da mi je oče zapustil nekaj denarja, s katerim sem lahko kupil vsaj dostojno karto za vlak.

Zdi se mi, kot bi nas bilo na stotine obupanih ljudi na tem vlaku žalosti in vsi ti ljudje upajo, da jim bo nekoč bolje. Če bom le prišel v Ameriko, ali bodo ljudje enaki kot pri nas? Že Dunaja nisem bil navajen, kaj šele tako velikega mesta, kot pravijo, da je New York ... V glavi se mi vrtijo vprašanja, ki me utesnjujejo. Mi bo uspelo? Ali bom imel dovolj denarja za hrano, prenočišče? Mogoče bom pa samo umrl na cesti, kjer jih vsak dan na tisoče umira ... Negativni občutki se še povečujejo, ko vidim, da že na vlaku sedi na stotine takih, kot sem sam; šibkih, nemočnih, brez upanja. Ljudje na vlaku od utrujenosti in bede jočejo ter molijo in prosijo boga za usmiljenje, a svetu ni mar za take, kot smo mi ... »A smo že tam?« je deklica vprašala mamo, a ta ni uspela najti odgovora: »Ne boj se, ko prispemo, bo vse bolje,« je bilo slišati. Zdelo se mi je, da bolj kot otroka, prepričuje samo sebe.

Prečkali smo mejo in uradno smo bili v Nemčiji. Hladen odnos mejnih policistov nas je prepričal, da smo samo številke – izgubljene duše, ki tavajo v neznanem. Videl sem kilometre zasneženih ravnin in nebo, ki se je začejalo temniti. Spomnil sem se na mamo in na njene zadnje besede: »Ko boš bogat, ko boš čisto pozabil na svojo domovino, prosim, ne pozabi name.« Zasliši se trobljenje lokomotive in strojevodja zatuli: »Hamburg!«

Kot čreda preplašenih in ranjenih živali so ljudje zbežali z vlaka in se pomešali z ostalimi tisočimi na poti do пристanišča. Vsi so prišli zaradi podobnih razlogov. Veliko jih je bilo umazanih, veliko bolnih, poškodovanih ljudi. Slišal sem krike, jok malih otrok in obupane starše, ki jim je za neprespane in lačne otroke zmanjkovalo hrane. »Vse bo v redu!« so jih tolažili. A bolj so tolažili sebe. Tudi sam sem si ponavljal to mantra. Ko prihajaš iz tako revnih razmer kot jaz, ti je res lahko sanjati. Ko prihajaš iz krajev kot jaz, je edino, kar si želiš, postelja v topli hiši in topel obrok.

Čez čas se je stemnilo, veliko ljudi je spalo kar na ozkih, mrzlih klopeh, jaz sem imel še nekaj denarja, da sem spal v kleti neke krčme. Vedel sem, da rabim spanec, da bom preživel, kar sledi. Klet je bila vlažna, smrdeča in zatohla. Pogreznil sem se v posteljo in pokrili z raztrgano odejo, a nisem mogel zaspiti. Celo noč sem skozi rešetke na oknu zrl v mračno ulico. Pogrešal sem zvezde in domač čist zrak ... Polja maka, razpotegnjena po naši prelepi pokrajini. Breze, ki so rasle za našo kmetijo. Pogrešam mamo, moj zadnji košček upanja. Je to potovanje sploh vredno?

Zbudil me je hrup, ki se je slišal skozi razpokane stene, poslovil sem se od gostilničarja in se zahvalil ter se odpravil proti pristanišču. Prerival sem se čez umazanijo in gruče ljudi po ozkih ulicah. Ljudje so kot mravlje hiteli, bog ve kam, jaz pa sem čez nekaj časa prispel.

Preveval me je strah in misel, da mi ne bo uspelo. Zebe me, nimam se s čim pokriti in nimam koga, ki bi ga lahko objel, ali pri njem poiskal tolažbo. Imam samo še sebe in svoje misli, ki naj ostanejo pozitivne. Ja, tako...pozitivne naj bodo...vse bo v redu ...samo še malo potrpm ... vredno bo ... Poslavljam se od Evrope, pred menoj je Amerika!

Aleksander Bogataj, 9. b

Jure Ovnčič, 4. b

Kostiantyin Vorobei, 4. a

Mark Pečnik, 3. a

Zastava

Ukrajinska zastava simbolizira rumeno klasje pšenice in modro nebo.

Emblem

Trizob zakodira besedo "Volja", kar pomeni volja.

Tradicionalna oblačila

Ukrajinska oblačila tj. najpomembnejši del tega je srajca "vyshyvanka". Vyshyvanka je vezena srajca z različnimi simboli, od katerih ima vsak svoj pomen, na primer: dobro počutje, ljubezen, mladost, bogastvo: itd.

Ukrajinski ples "Hopak"

Hopak je tradicionalni družabni ljudski ples zaponskega izvora, ime plesa izhaja iz vzklika "hop". V tem plesu se izvijajo zelo zapletni gibi, ki jih ne zmore vsak.

Syrnyky

Ali sirne pogache. Sladki torci s sirom in zazimbanji, je tradicionalna slovenska kuhinja, ki je navajena iz skute in je analog "cheesecake".

Ukrajinska mesta

Kijev - je glavno in največje mesto Ukrajine. Kijev je bil ustanovljen l. 482. Kijev je dom enega z največjih spomenikov na svetu, spomenik - v Batkivščyna - Mlaty, kar pomeni - matična domovina.

Užgorod - (mesto od koder prihajam) je regionalno središče Zakarpatske oblasti. Ena od znamenitosti Užgoroda, Lypova Aleja, je najdaljša ulica v vsej Evropi - 2,2 km. Celo poletje tam cvetijo različne vrste lip. In celo spomladi pride na tisoče turistov v Užgorod, da bi pogledali češnjev cvetove, ki cvetijo ves april.

Ukrajinska tradicionalna kuhinja

Boršč: boršč je prva jed. Kuhan je iz vdece pese, zelja, krompirja in različnih začimb. Boršč ima kislast okus.

Varenyky: za pripravo treba amoke nadevati v nesladkano testo, nadev je lahko sladek ali slan, na primer češnjev, krompirjev, mesni ali skutni. Po nadevu jim damo obliko polovičke lune. Morajo biti malo manjši od vaše dlani. Potem jih date kuhat v vodi in bodo gotovi.

Alisa Ličina, 6. b

Zala Hočevar, 2. b

Sven Krkač Popović, 4. b

Milica Kahvić, 3. b

Nina Stašević, 3. b

INTERVJUJA

INTERVJU Z RAVNATELJICO

V začetku letošnjega šolskega leta smo imeli pri slovenščini nalogo, da napišemo intervju z nekom zanimivim. Midve sva si za pogovor izbrali našo novo ravnateljico, gospo Lendito Kljajić Garbajs. Ker je prej nisva poznali, sva spraševali osnovne stvari. Tudi vas zanima, kdo je naša ravnateljica? No, pa pogledjmo ...

Od kod vas je zaneslo na našo šolo?

Rojena sem bila v Ljubljani. Do petega leta starosti sem s starši in mlajšim bratom živela za Bežigradom, nato smo se preselili v Zalog.

Kaj je bila vaša prejšnja služba?

Od leta 1994 do 2023 sem bila zaposlena na OŠ Miška Kranjca v Ljubljani. Poučevala sem biologijo, gospodinjstvo, naravoslovje, sodobno pripravo hrane in načine prehranjevanja. Bila sem tudi organizatorica šolske prehrane in razredničarka, mentorica interesnih dejavnosti (biološki krožek, najstnica/najstnik sem, prva pomoč). Vsa leta sem tudi organizirala dobrodelne akcije.

Koliko časa ste že učiteljica? 30 let.

Zakaj ste se odločili za našo šolo in kako se vam zdi pri nas?

Leta 2003 sem opravila ravnateljski izpit. Svojo poklicno pot sem želela zaključiti kot ravnateljica in sicer na šoli, kjer nikogar ne poznam, je v Ljubljani in izvaja različne dodatne dejavnosti (tabori, prireditve). Tako sem prišla do vaše/zdaj naše šole. Na šoli se počutim dobro. Učenci ste zelo prijazni in vljudni. Doma imate dobro vzgojo. S starši dobro sodelujem. Zaposleni pa se tudi privajajo na spremembo. Gospod Božo je šolo vodil 17 let. Pred tem je bil pomočnik. Dolgo let je bil v kolektivu in veliko dobrega in lepega je naredil za šolo.

Kaj vam je najbolj všeč pri opravljanju dela ravnateljice?

Veliko mi pomeni, če lahko svoje dobre izkušnje delim in prenašam na ostale kolege in tudi starše. Kot učiteljica imam same lepe izkušnje tako s starši, učenci in tudi z ostalimi učitelji.

Kakšni se vam zdijo naši učitelji in učiteljice?

Strokovni delavci naše šole imajo veliko znanja, čut za otroke, so ustvarjali in vedno pripravljeni poslušati. Svoje delo opravljajo odgovorno. Vesela sem, ker lahko delam z njimi.

Ali pogrešate delo z otroki v razredu?

Zelo. Vključujem se v reševanje različnih nesoglasij, težav. Do zdaj sem opravila že tri hospitacije. A želim si poučevanja, vodenja različnih delavnic. Če bo naslednje leto na razpolago dovolj ur, bom vsaj en predmet poučevala.

Imate tudi sami otroke in ali ste stroga mama?

Imam Saro, ki študira slovenistiko in Tima, ki obiskuje Srednjo strojno šolo. Oba pravita, da sem preveč natančna.

Ste bili v šoli dobra učenka?

Bila sem najboljša učenka v svoji generaciji in na OŠ Zalog imajo v avli seznam zlatih odličnjakov (na lesenih ploščicah). Tudi na fakulteti sem diplomirala z odlično oceno.

Kateri je bil vaš najljubši šolski predmet?

Vedno me je zanimalo naravoslovje.

Kaj ste študirali?

Študirala sem biologijo in gospodinjstvo na Pedagoški in Biotehnični fakulteti. Po zaključenem univerzitetnem študiju sem dobila naziv profesorice. Ob uvedbi devetletne osnovne šole pa sem se dodatno izobraževala za poučevanje naravoslovja.

Katera je vaša najljubša žival in ali imate kakšnega hišnega ljubljence?

Pri nas doma smo vedno imeli psa. Zadnji je bil šetlandski ovčar (»mini lesi«). Imeli smo tudi mucke, ribe, paličnjake, papagaje, ježke. Zdaj imamo kunca.

Katera je vaša najljubša hrana in ali radi kuhate?

Jabolčni zavitek, ki ga pripravi moja tašča in jabolčna pita moje mame. Zelo rada kuham in pečem. Veselim se decembrskih dobrot.

Kateri je vaš najljubši čas in zakaj?

Poletje. Čas, ko se ustavim in imam priložnost gibanja (sprehodi, vožnja s kolesom, plavanje). Večer je čas, ko sem bolj ustvarjalna.

Kaj radi počnete v prostem času?

Ob dobri kavi in čokoladi berem knjigo, kolesarim po poteh mojega otroštva, se sprehajam, pečem sladice.

Ali ste v svoji mladosti trenirali kakšen šport in če ja, kateri?

Namizni tenis.

Kakšen je vaš glasbeni okus, katero glasbo najraje poslušate?

Tino Turner, Bon Jovija, všeč mi je tudi skupina ABBA ...

POGOVOR Z UČITELJEM SIMONOM

Na naši šoli je zaposlenih veliko različnih ljudi. Poznamo jih le po njihovem poklicu, ki ga na šoli opravljajo, ne pa tudi po njihovih interesih, s čim se ukvarjajo v prostem času, njihovih izkušnjah

...

Za intervju pri slovenščini smo opravili intervju z učiteljem Simonom Kurinčičem.

Zakaj ste se odločili, da postanete prostovoljni gorski reševalec?

Odločitev, da postanem gorski reševalec, ni bila težka, saj veliko hodim v hribe. Predstavljal sem si, kdo bi prišel po mene, če bi se mi kaj zgodilo v gorah. V življenju je potrebno malo dobrega vrniti nazaj družbi. Vsak nekaj zna in lahko pomaga. Karkoli.

Kako ste postali gorski reševalec?

Predhodno sem moral opraviti triletno izobraževanje za alpinista. Že to ni enostavno in je potrebno vložiti veliko časa in truda. Potem pa še vsaj tri leta vaj in na koncu izpiti, da postaneš gorski reševalec. Gorski reševalci smo prostovoljci. Pomagamo in rešujemo brezplačno.

Kako pogosto opravljate to delo?

Največkrat se nesreče zgodijo med vikendom in med počitnicami. Mi pokrivamo Kamniško-Savinjske Alpe, osrednji in južni del, do Rašice, Lukovice, Domžal, Komende. V Kamniških hribih posredujemo vsako leto malo več kot petdesetkrat. Rešujemo planince, turiste, lovce, gozdarje, padalce, kolesarje in tudi v prometnih nesrečah, če je teren težko dostopen. Pomagamo celo živalim, če zaidejo ali se izgubijo

Ali si je že kdo zlomil nogo v gorah?

Ja, seveda. Pa ne le nogo, tudi marsikaj hujšega je bilo. Noga se hitro zaceli.

Ali je kdo umrl med reševanjem in kako ste to sprejeli?

Ja, na žalost. Tudi to se zgodi. Takrat nam je najtežje. Vseh se pač ne da rešiti, če so poškodbe tako hude.

Katera je bila vaša najhujša nesreča, ki ste jo reševali?

Plezalka je zaradi padca pri plezanju padla pozno popoldne. Bilo je v Skuti. Že dostop z vso opremo peš se vleče več kot tri ure. Ob enih ponoči smo prišli do nje in jo oskrbeli. Pri njej v steni smo bili celo noč, oktobra. Imela je notranje poškodbe in krvavitve, prišlo je celo do odpovedi ledvic. Na srečo jo je lahko zjutraj pobral helikopter in odpeljal v bolnico, kjer so jo pozdravili. Danes je zdrava in ima družino. Ni pa manjkalo veliko, da bi se končalo drugače.

Ali ste se pri svojem delu kdaj poškodovali? Če ste se, kaj se je takrat zgodilo in kako ste se počutili?

Resno se še nisem poškodoval. Se pa velikokrat opraskaš, porežeš, kaj nategneš. Ampak to mine. Se pa vse to nabere z leti, potem bolijo kolena, hrbtenica. Vse je malo obrabljeno. Tako kot star avto. Potem je treba pa kaj zamenjati in gremo dalje ...

Kaj je pri vašem delu najbolj zanimivo?

Stalna izobraževanja, delo s helikopterjem, biti v gorah in druženje s prijatelji reševalci. Pa občutek, da delaš nekaj dobrega za ljudi, za družbo in to brezplačno. Danes se na žalost vse preveč gleda le skozi denar in plačilo.

Kaj je pri vašem delu najtežje?

Zagotovo takrat, ko reševanje ni uspešno in nekdo izgubi življenje. Najhuje je, če ima doma družino, majhne otroke. Pav tako tudi reševanje otrok.

Učenci 5. a razreda

RIMARIJE

Kako pa v 2. b in v 3. a razmišljajo o prijateljih in prijateljstvu?

Moj prijatelj je lahko vsak,
četudi tako majhen junak.
S prijatelji se zelo rad zunaj igram,
najraje nogomet z njimi igram.
La, la, la, la, la, la,
La, la, la, la, la, la,
la, la, la, la, la.

Simon Tkalec, 2. b

Prijatelji prijazni so,
z mano se zabavajo.
Vedno si pomagamo,
dobro se razumemo,
skupaj se igramo;
kadar pa potrebno je,
malo pockrljamo.

Med sabo se spogledamo
in takoj razumemo,
besed odvečnih treba ni,
saj pravi smo prijatelji.

Karolina Rihar, 2. b

Pravi prijatelj je tudi tisti,
ki včasih pesmi piše,
vmes še kaj nariše.

Prijatelj predobro ve,
katera beseda te boli
in katera nasmeji.
Prijatelj ti vedno pomaga.

Miloš Petrovič, 2. b

Prijateljstvo je igra in smeh,
včasih tudi kreg.
Vrskamo in se veselimo,
ko na zabavo hitimo.

V težkih trenutkih si ob stran stojimo.
Biti prijatelj je res fino.

Aleksandar Radić, 2. b

Abid Toromanović, 6. b

Prijateljstvo je kot roža,
prijateljstvo je kot lep nasmeh,
vedno bom tu zate,
ko boš jezen in žalosten,
da dobra volja vrne se.
Spet se bova zabavala,
spet se bova igrala,
si vedno bova pomagala
in srečo si delila.

Vedno te bom objela in pomirila,
saj zate sem tu.
Naj bo še tako hudo,
prijateljstva nič uničilo ne bo.

Iza Porčić, 2. b

Prijatelji so kot zaklad,
ki najde ga vsak sam.

Prijatelji so najboljši prijatelji,
nikoli ne izdajo,
kar jim izdam.
Če bi treba,
bi za nas skočili v ocean.

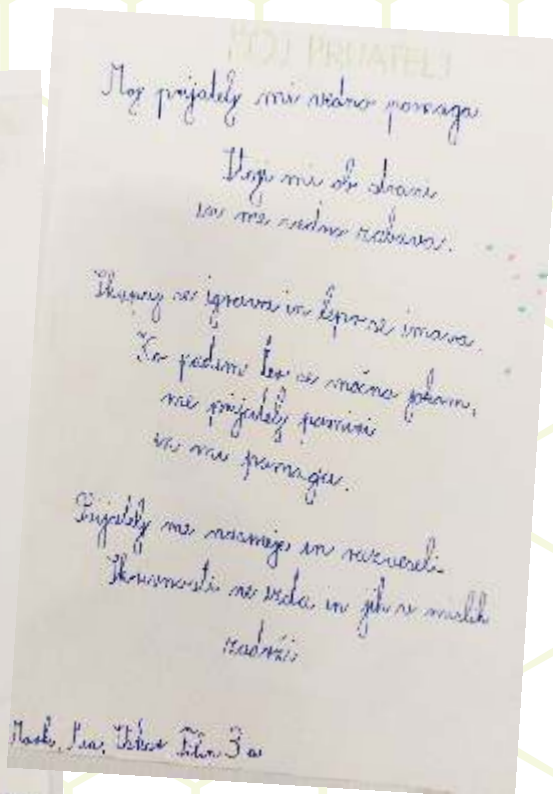
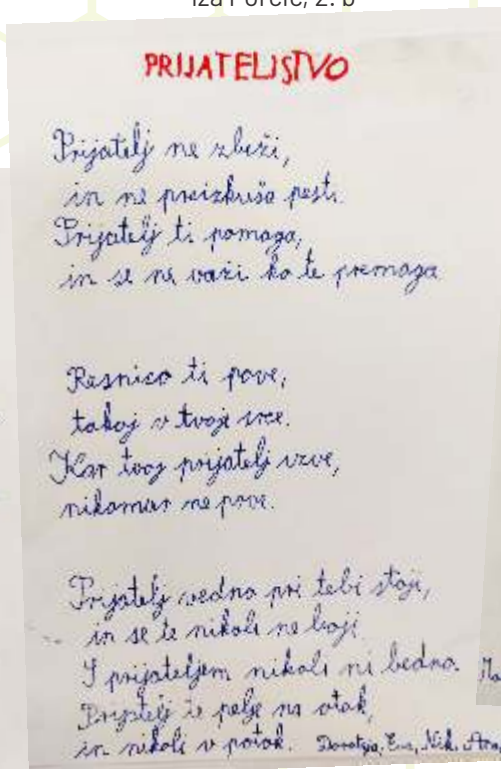
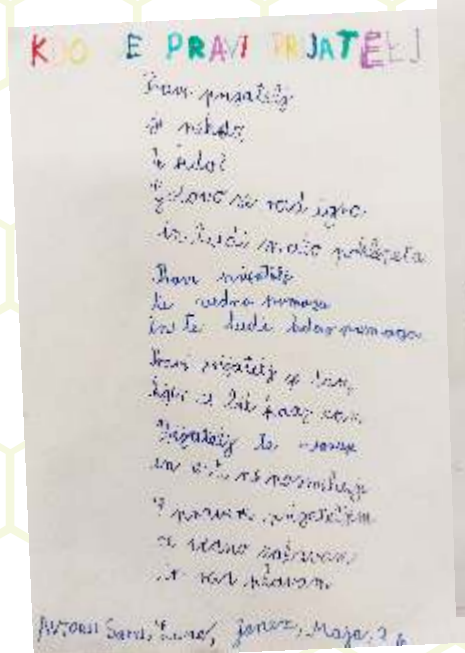
Zala Hočevar (po pesmi
Zvezdane Majhen Prijatelji), 2. b

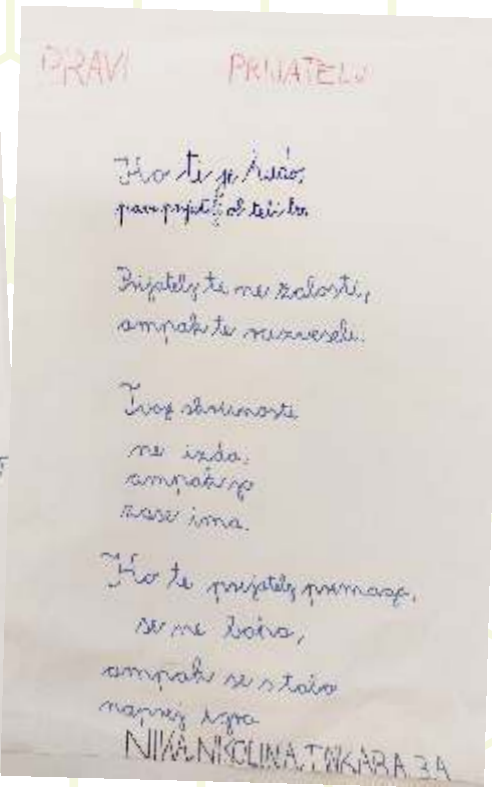
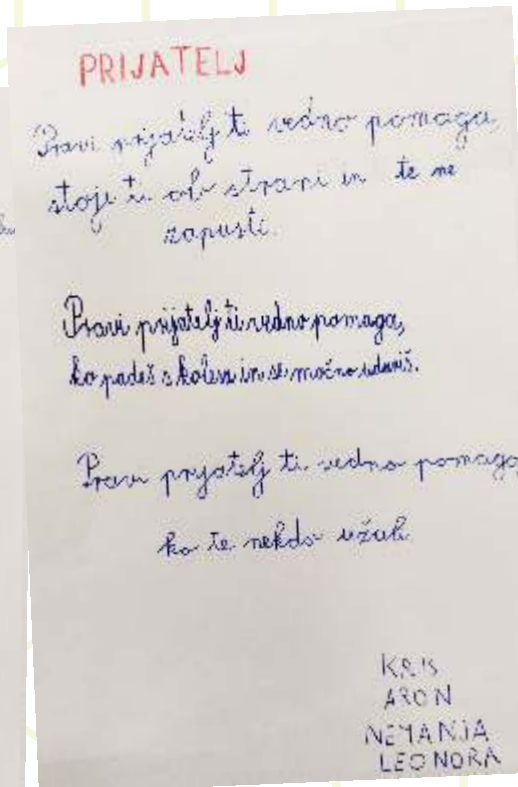
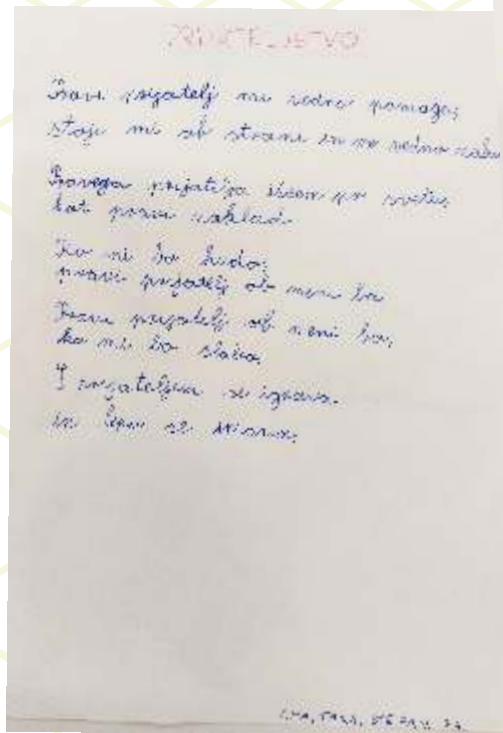

Mavrica prijateljstva tiči tam nekje v srcu,
mavrična še bolj kot prava.
Nekateri pozabijo na njo,
drugi pa jo nosijo v srcu.

V mavrici so tvoji prijatelji shranjeni za vedno.
Prijatelj v nič te ne sili
in vse naredi zate.
Tisti, ki zares je prijatelj,
točno takšen je,
tisti, ki takšen pa ni, tudi je prijatelj,
ni pa takšen kot tvoj pravi.

Iva Dežman, 2. b

Mamin pomočnik

Ne, ne bom več skuhala kosila
in posode več pomila!

Moj Konstantin že večji je postal
in marsikaj postoriti sam je znal.

Zdaj, ko sin moj kuha sam,
vedno reče pred kosilom: »NJAM!«

Kosyantin Vorobei, 4.a

Poreden fant

Ne, ne bom,
ne, ne bom
več priden fant.

Saj bom kmalu
delal na smetišču
sredi kant.

Raje bom poreden,
srečen in nikoli sam.

Izidor Križaj, 4. a

Mamina jeza

Dovolj, dovolj! Dovolj perila!
Košara spet se je napolnila!
Cel kup umazane posode sem dobila,
ko hišni prag sem prestopila.

Utrujena iz službe sem priletela
in si počitka zaželela.
A dela zmanjkalo mi ni,
ker tega vsak hitro se znebi.

Končno dan končal se je ...

Takrat dobra misel prileti
in slaba v hipu odleti.

Gabriel Moravac, 4. a

Sosed Jože

Ne bom! Ne bom več delal vsega sam.

Sosedov Jože teče okoli hiše,
zraven vpije, da dosti ima te hiše.
Ne bo pometal in kosil,
tudi drevesa pri miru bo pustil.

Rože naj kdo drug zalije,
palma pa naj kar zgrije.

Žena začudeno ga gleda,
kaj zdaj njega tako razjeda.

Vsi poslušamo ga zdaj,
kaj Jože rekel bo sedaj.
Ker od jeze kar puhti,
še naš kužek v kočo odhiti.

Žan Praprotnik, 4. a

Jeza mačke Bubi

Ne, ne bom več pridna mucka!
Iz pasje utke bom spodila cucka.

Namesto briketov bom jajca jedla.
Namesto igranja bom bežala jezna.

Ne, ne bom! Ne bom po travi skakala,
raje bom po kavču praskala in se s škatlami igrala.
Namesto da bi spala v postelji za mačke,
bom skočila kar na dedkove hlačke.

Joj, komaj čakam, da bodo vsi znoreli in pobegnili
in me samo z vragolijami pustili!

Teodora Radojevič, 4. a

Dominik Šerbec, 6. b

Tako sem jezna, da bom ...

Jezna sem tako,
da jedla več juh ne bom,
da mamičine žafrane potrgala bom
in mačke ven spustila ne bom.

Jezna sem tako,
da vse kar mama reče ...
NE, odgovorila ji bom z NE in NE,
da besna bo hudo!

Očetu psa spodila bom,
trenerju žogo počila bom,
dedku in babici piškotkov postregla
ne bom.

Na koncu pa sestra zaloti me,
o, gorje, gorje!

Kalisi Čerimič, 4. a

Hana Vodopivec, 2. b

Čas

Moja mama ne bo več hitela,
za vse čas si bo vzela.

Ne bo več sama vsega postorila,
ker mojo pomoč bo dobila.

Tudi sestrici bosta pomagali,
da na koncu dneva
vsi se bomo smejali.

Rian Kočan, 4. a

Eva Dizdarevič, 4. b

Brez matematike ne gre

Rad preštevam in rad delim,
vse izračunam, najrajši zmnožim.

Če ne bi matematike bilo,
mi ne bi nič v glavo šlo,
niti slovenščina,
še manj pa angleščina.

Ker pa si z matematiko glavo zbistrim,
svojo taktiko pri angleščini pa tudi pri
slovenščini potrdim.

Leon Kosič, 4. b

Kultura

Kulturno res ni, če glasno smrčiš,
pa tudi če cel dan v postelji prespiš.
Kulturno spet ni, če se glasno smejiš,
čeprav si s tem ideje in želje gradiš.

Kulturno res ni, če lepo jesti ne znaš,
hkrati pa s polnimi usti cmokljaš.
Čeprav je za učenje še čas,
hitro pregledaš ter hitro oddaš.

Kaj je kultura,
tega ne vem,
a kmalu postaja kot nuja,
da nov svet odkrijem.

Manca Mlekuž, 7. b

13. dobrodelni krog v Dragi

Na lep, sončen sobotni dan,
velika večina si zadala je plan.

Z dobrim namenom smo se v Drago odpeljali
ter na dobrodelni tek s polno paro se pognali.

Tam vesela družčina b'la je zbrana,
polna energije in športnega elana;
vneto čakali so na troblo,
ki naznanjala je »borbo«.

Prvi, najmlajši, so proti cilju se pognali,
vzkliki navijačev malčkom spodbudo so dajali.
V cilju pa nasmeš na obraz malčkov se prikrade,
ko okrog vratu viseča medalja v obliki je nagrade.

Pohodniki na 4-kilometrski pohod so se podali
v upanju, da gozd in okolico bi raziskali.

Učno pot in gozd so prehodili,
na cilj polni lepih vtisov se vrnil.

A kmalu ta v'iki tekači na svoj račun so prišli,
da na 4- in 8-kilometrski trasi pomerijo svoje moči.

V dir zagnali so se s tako močjo,
da prvi prestopili bi tisto ciljno črtico.

13. dobrodelni tek v Dragi bil je za nami,
vsi zmagovalno družili smo se ob dobri hrani.
Upam, da se vidimo naslednje leto,
ker v 14. dobrodelnem teku bo dogajanje res napeto.

Tinkara Brežnjak, 6. b

Besen oči

»Ne bom! Ne bom več priden starš.«

Naš oči doma po hiši nori,
po hodniku postopa in glasno govori.
Zakaj bi jaz vedno sesal,
ne bom več posode v pomivalni stroj dajal.

Saj to znali bi vsi,
da oči čas zase imel bi.

Bratec hitro krpo je prijel,
da oči ne bi čisto ponorel.
Še mačka je ušla,
ker oči glasno ropota.

Zdaj hiša trese se vsa,
saj mami s sesalcem gor in dol dirja.

Jaka Praprotnik, 4. a

Šola

Kar naenkrat kot za šalo,
čisto se nam je zmešalo!
Učiteljica nam je rekla,
da je za danes test dorekla,
jaz pa še šestilo rabim,
ker zmeraj ga doma pozabim.

Za slovenščino je godrnjala,
pri likovni pa se je kar smejala,
pri športni žogo smo metali,
in se neizmerno razigrali.

Pri glasbi note se učimo,
neutrudno se smejimo,
da od dolgčasa ne znorimo.

Zvonec že zvoni in zdaj gremo mi!
V torbi kup nalog,
še dobro, da doma
je kup sladkih zalog.

Jutri pa učitelji se bodo drli,
da od nalog ne bomo umrli.

Zdaj spet počitnice čakamo,
da na lepše odkorakamo,
na morju imam prijateljev veliko,
naredimo s sladoledom sliko.

Filip Jovič in
Živa Janžič Bidovec, 7. a

Trees

Trees are beautiful,
trees are nice.
Trees help us to breathe,
trees help us survive.

We should protect
and leaves collect,
we need them for lungs,
we need them for air.

We're killing the earth
and think it's fun,
the nature is ours
so save it for all.

Eva Mihelčič Marn, 8. a

Kultura

France Prešeren lepe pesmi pisal je,
vemo, da Primicovo Julijo rad videl je.
Klicali doktor fig otroci so za njim,
ker sočne sladke fige je delil jim.

Matija Čop,
prijatelj Prešernov je bil,
jezikoslovec, kritik, najbolj izobražen,
a v valovih reke žal poražen.

Anton Martin Slomšek,
škof, pisatelj, pesnik, pedagog,
pisal pesmi in knjige je iz dneva v dan,
poleg tega pa še maševal in otroke
izobraževal.

Vsi trije pustili so pečat v zgodovini,
slovensko besedo so ljubili,
njihova dela še danes nas razveselijo,
vedno, ko jih prebiramo.

Ana Glavič, 7. b

Veselje

Veselje je nekaj, lahko samo pride,
lahko pa tudi zaradi žalosti oddide.

Od veselja lahko se smejiš glasno,
od smeha lahko tudi padeš močno.

Lahko ga najdeš z denarjem ali brez,
tako da obiščeš prijatelje ali družino,
lahko pa tudi tako, da ješ zelo fino.

Začutiš ga lahko in nežno,
kot da te boža,
lahko te zadane tako,
da se ti naježi koža.

Veselje so sonce, morje in svež zrak,
najdeš ga jutraj, popoldan in ko
pride mrak.

Včasih v njem sam uživaš,
včasih ga s kom deliš.
Takrat je še večje,
saj ni večje sreče,
če nekoga razveseliš.

Ela Gomboc in Lona Sieberer, 8. a

SLJ9./3

Kdo rojen prihodnjih
bo nam verjel,
da v šoli prislovi
zabaval smo se.

Smo bili duhoviti,
neustrašni zelo,
naš razred ga sviral
pri urah hudo.

Stela je popestrila,
vsakdanji pouk,
Matevžji pomagal,
da ni nam v obup.

Od Viki, ki ve,
kaj se dogaja,
do Kirilla,
ki se vsako uro spreha.

Od Timoteja, ki gleda v strop.
ker Kirill se preveč
sprehobil bo.

Arnel, naš postal bo mehanik,
imel bo trgovino z veliko germani,
ki mu jo bodo itak
ukradli cigani.

Tadeja, ki na valetu
z Nikom bo šla,
namreč Lovro je imel
druge plane
in je nekam
namočil rane.

Sara in Lana v predzadnji klopi
imata čigumije
in se smejita s kiklopī.

Anastasija in Kristina
sodelujeta v pesmi,
da bo za kej,
ker po slovi smo frej.

Tadeja se rima z Medeja,
Veno in Eman, ki pišeta to,
se od vas poslavljata lepo.

Veno Šorli, 8. b,
Eman Osmanakić, 8. a

Naš 8. b

Budnica vedno te prebudi,
a vsak dan nekdo nekam zamudi,
ali je noč ali je dan
nima veze,
ne bodi zaspan.

V našem razredu vedno nekdo
zamudi,
zato se učiteljica vedno jezi,
želi se izmuzniti,
a to jim ne gre,
sledi zapis v Lo.Polis.

Doma dovolj ne spimo,
zato se v šoli premalo poglobimo.
Zaspani obrazi pred tablo sedijo
in razmišljajo, kdaj bo vse mimo.

Med odmori vsi na hodnike hitimo,
da se vsaj tam malo zbudimo.

Komaj čakamo,
da zazvoni,
ker zadnjo uro športna sledi.

Mara Cunjak, Ela Mihovec, 8. b

Amadeja Hazler, 7. a

Eli Pretnar, 1. b

My home, my home
is when I'm in the forest alone.
When I can hug trees
instead of Kris.

Where I can breathe fresh air,
and find a little bear.
Whispering leaves tell secrets to the sky,
trees are silent witnesses to time passing by.

Trees rise like giants,
leaves like diamond dreams,
their branches reach out, touching the sky,
trees dance softly in the morning light.

Trees stand tall proudly,
roots dig deep where whispers never lie.
Trees stretch high with limbs of green and gold,
Their whispers tell stories that never grow old.

Ela Gomboc, Lona Sieberer, 8. a

Hvalnica šoli

Pridite, pridite, šola vas kliče,
nikar ne zamujajte in ne kričite.
Dovolj se naspite
in zjutraj na torbe ne pozabite.

Pri pouku ne zaspite
in si snov dobro naučite.
Vedno bodite pridni,
da bodo vaši nasmehi vidni.

Šola je zabavna,
tega ne pozabite.
Vsaka je normalna,
le pridni bodite.

Včasih je igra,
včasih le učenje,
a za nas vedno dobro je
in seveda tudi za naše življenje.

Z dobro izobrazbo veliko dosežeš,
zato pazi, da na napačno pot ne zaviješ.

Natalija Štrbac, Naja Juras, 8. b

Kiara Horvat, 6. a

Maja Maksimović, 4. a

Ana Glavić, 7. b

Dobra stran šole

(v jeziku, ob katerem učiteljica slovenščine dobi pikice)

V šoli v naravi,
ko pečemo na ognju dve penci hkrat
in ne gremo spat –
to je dobra stran šole.

Ko mi v petek zadnja ura odpade,
se mi odbojka na igrišču s sošolci dopade,
jemo burek iz pekarnе
preslišimo alarme vse požarne –
to je dobra stran šole.

Takrat ko v šoli spimo s knjigo
in se celo noč režimo,
vsem učitlom skos težimo,
ker nikoli ne zaspimo –
to je dobra stran šole.

Noben'ga testa ne dobiva ena,
ker sploh ni plonkala nobena,
če pa kero bi ujeli,
doma res ne bi bli veseli.

Najraje v šoli jemo mlečni riž,
pojemo ga tok, da rajš kr zamiž.
To najbl pogrešam, ko zbolim,
se sama sebi boga zdim.

Ko slova se spet na urniku pojavi,
rečem Lenji, naj me kar obglavi.
A nič huđega za to,
vsakič znova nam je tut tam lepo.

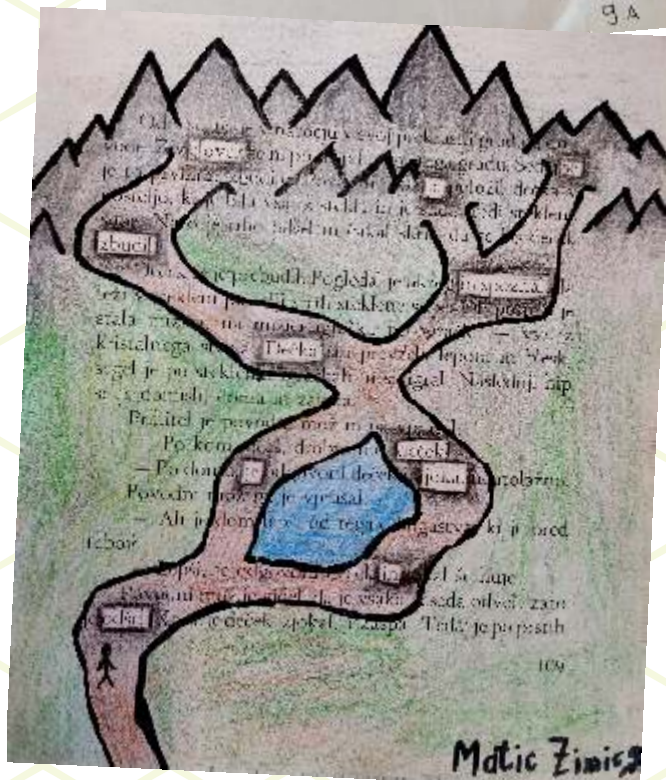
Najboljši so učit'li naši,
morda niso ravno nogometaši,
a nas vedno super naučijo:
fisko, kemo pa tut geografijo.

Kmalu junija se poslovimo,
spričvala vsi dobimo,
na noč vatele mal norimo,
v sredni mel se bomo fino.

Lenja Cafnik in Živa Zmagaj, 9. a

Matic Furlan, 3. b

Matic Zimic

Moj spomenik

V zgodnji mladosti že sem skakala,
na ritem živahnih pesmi plesala,
Ko prvič na tepih sem sestopila,
tako v ta šport sem se zaljubila.

Celo življenje so spremljali me,
moji trije bratje.
Prvi mi vedno bil je v vzor,
drugi je staršem bil največji upor,
najmlajšemu bila sem jaz za zgled
na cel svet sem mu odprla pogled.

Na Googlu me najdete lahko,
drugega spomina name ne bo.

Lenja Cafnik, 9. a

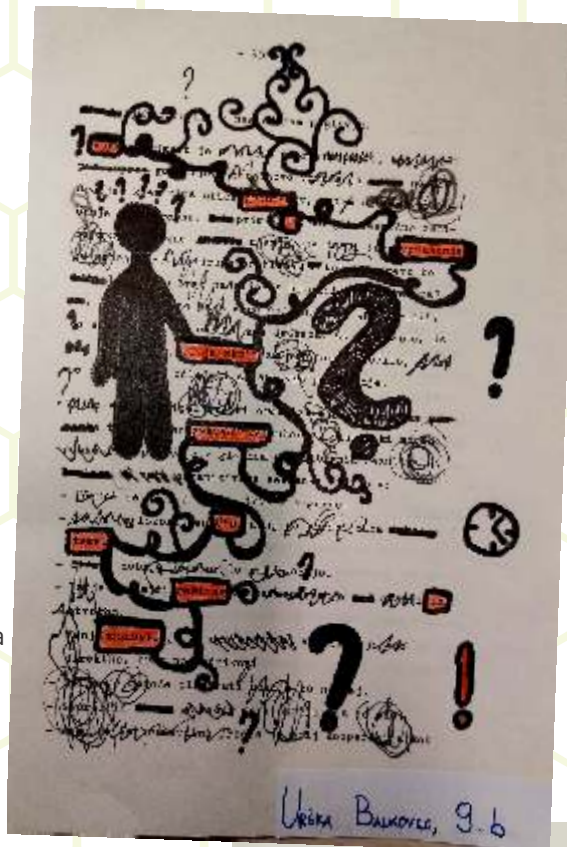
Najina pesem

Od rosnih sva let
prijatelja b'la,
življenje kot med
od pesmi sladka.

Nato razred
je tretji prispel,
nam devičnost ocen
je hitro odvzel.

Potem smo se ločili,
v srednjo smo šli,
fajn smo se imeli,
dokler smo vsi b'li.

Matevž Cedilnik, Timotej Sečan, 9. a

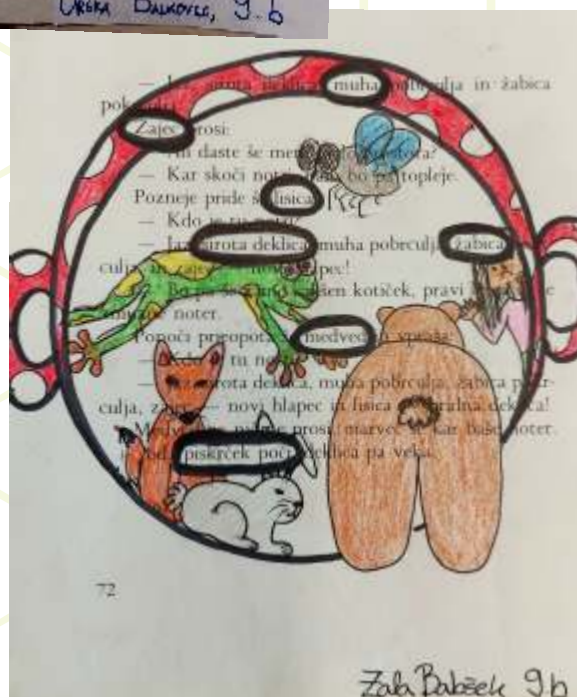

Odbojko sem igral
in bil sem top!
Vse zvezke prebral,
poslušal pop.

Zeblo me nikoli ni,
ker imel sem vročo kri,
v šolo nisem hodil rad,
že odkar bil sem mlad.

Geografija mi je dobro šla,
ker je Slovenija moj doma!

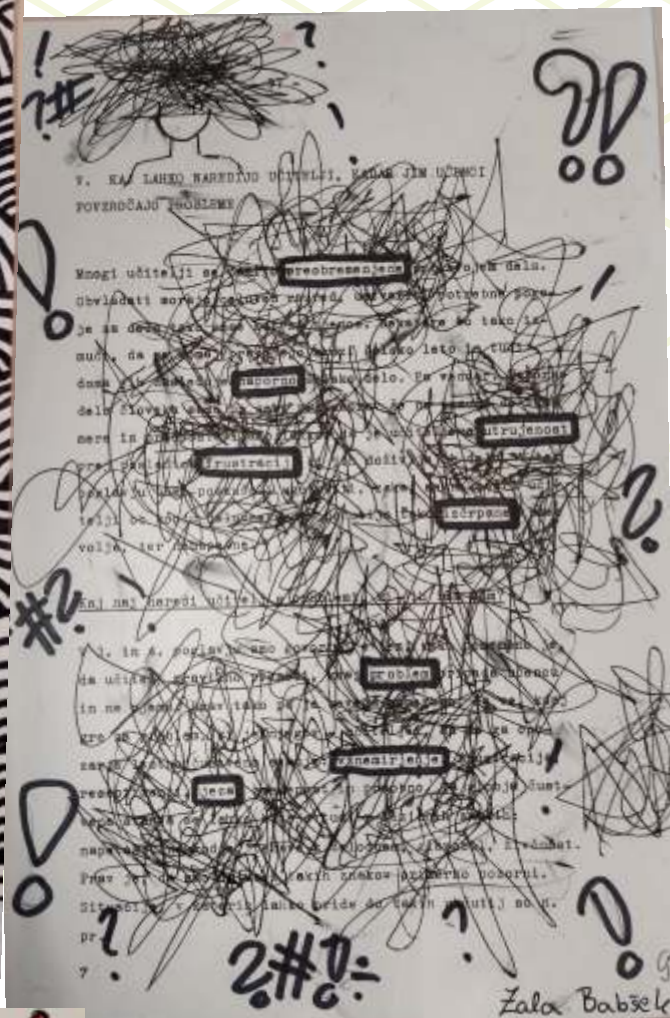
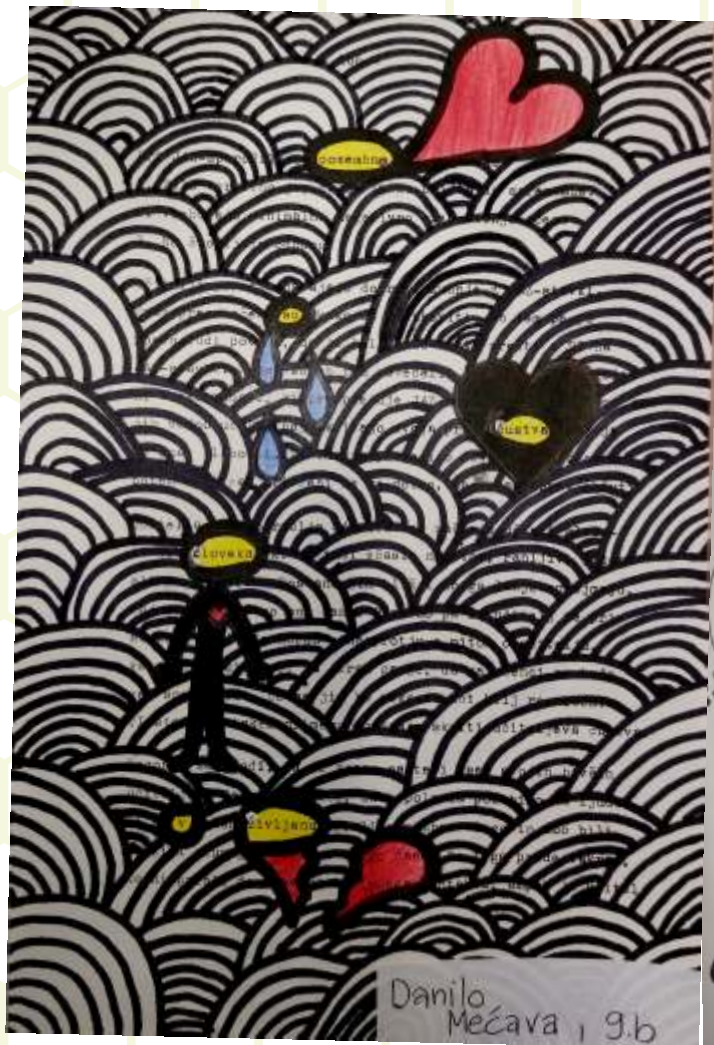
Nik Vičar, 9. a

Zvezda

V
temnih
nočeh na
nebu zasvetijo,
poleti na morju se najlepše vidijo. Ko na plaži
pogledaš v zrak, te kar prime da ne bi
šel spat. Pravi trenutek ujemi,
mogoče se kakšen utrinek na
nebu pojavi. Tisoče pik in pikic v
širnem vesolju, kot lučke ladjic
na našem večernem
morju

Lenja Cafnik, 9. a

Šolarska

Ura je 7, zbudim se zaspan,
dolg bo ta dan, dolg bo ta dan.
Voznik avtobusa obrača volan,
dolg bo ta dan, dolg bo ta dan.
Prispem jaz v šolo, izmučen zaspan,
dolg bo ta dan, dolg bo ta dan.

8.20 zdaj ura odbije,
zdaj strah in trepet že spet me oblije,
saj test pišem, pod stresom zaspan,
dolg bo ta dan, dolg bo ta dan.

Končal se pouk,
dan poln šolskih muk,
doma pa mi ura odštevaja sekunde,
do novega dneva.
Ob desetih zaspim,
in ob sedmih znova zaspan se zbudim ...

Aleksander Bogataj, 9. b

Midve

Od nekdanj sva midve na šoli sloveli
in dobre ocene imeli.
Čeprav morm rečt – matematika mi lih ne gre –
se vedno potrudm, vendar na koncu dobim dve.

Pr biologiji vedno neki neumngarečm,
da se Tjaška razjezi,
a kljub temu se na koncu vedno smeji.

To zdej blo je o Steli, zdej pa gremo še name.
Velik vam loh povem,
kaj v tej šoli me prevzame.
Od joka do jeze,
a najljubše mi je,
ko veselje me prevzame.

Na začetku se nisva najbolje razumeli,
a sva postali prijateljici in čist ponoreli.
Druživa se neprestano,
saj nama najina družba zakrije dramo.

Zarad tebe se mi je svet obrnu
in tud par slabih ocen prevrnu.
Veš, da te ne bi nikol za nč dala,
ker veš, da največ na tem svetu te mam rada.

Zato ti hvala, Tadeja, da mi stojiš ob strani,
ker vedno, ko me nekdo draži, me braniš.
Enako hvaležna, Stela, sem tudi jaz tebi,
ker vedno, ko rabim pomoč,
mi ti priskočiš na pomoč.

Hrana v šoli nama ni po godu,
razen če je za malico žepek, pica ali burek in jogurt.
Če nama malica ni všeč,
pač stradava in upava,
da bo za kosilo nekaj, kar marava.

In po kosilu gremo ven na igrišče
in igramo odbojko,
ki postane zanimivo, smešno,
celo norišče.

Ta šola nama bo ostala v spominu,
kjer svojih dnevov nisva preživljali ravno v miru.
Ko učiteljji so zapisovali v dnevnik, mi ponavljali smo števnik.

Ko smo morali biti vprašani,
smo vsi ponavljali snov
in se ustrašili,
kot da nas bodo slabe ocene spravile v grob.
Ko staršem povedali smo oceno,
niso vedno bili najbolj veseli,
saj so želeli,
da so njihovi otroci pametnjakoviči učeni.

Ko videli smo spričevalo,
so se nekateri kar prijeli za glavo,
drugi so bili kar veseli,
saj so vedeli,
da so standard svojih staršev doživeli.

S tem pride konec 9. razreda in osnovne šole.
Fantje so veseli, punce pa točijo solze,
vendar si obljubimo in se dogovorimo,
da se po končani osnovni šoli še kdaj dobimo.

Tadeja Duh in Stela Drinić, 9. b

Taj Hren, 1. b

MY TREE

It's big and it's brown
and wears a green crown,
it can live in a park
but it has its own bark.

We have just two boots
but it has many roots
when we were little, we used to climb
and it was always very kind.

The branches were holding us
until we saw the bus.
In the bus there was a man
but he didn't look like Ken.

I started running towards my mom
but the tree was gone.

Vita Kolbe in Anja Kovjanič, 8. a

Natalija Štrbac, 8. b

Od osmih do dveh
včasih do treh
razlega se smeh
v šolskih klopeh.

Cele dneve za mizo sedimo
in v zvezek prazno strmimo
ter dolgo ponoči bedimo
in poskušamo spomniti kakšno se rimo.

Vsak dan vedno znova v šolo hitimo
hitimo, hitimo, da ne zamudimo.
Vsak dan vedno znova za klopmi sedimo
ter pridno se o svetu učimo.

Ko zadnji zvonec zazvoni
na kosilo vsujemo se vsi
da za petami nam gori.

Velikokrat šola res je stiska,
kot da nekdo te potiska
od zadaj, spredaj in s strani,
da vse prav nate se zgriji,
so travme v šoli, ni da ni.

Vesna Kodrič, 9. b

Mark Viljem Topčič, 1. a

Sara Božič Cvetrežnik, 6. a

Zdaj šola obnovljena je
ter lepše v njej je bivanje.
Vsak dan po sedem ur
v šoli biti res je žur.

Na dan, ko pišemo kak test,
večina se jih ne prikaže,
saj prevelik jim je stres,
če nalivnik se razmaže.

Zdaj počitek je na vrsti,
saj čas kot pesek mi polzi med prsti.

Za najboljši dan v tednu
nagrado petek si zasluži,
saj ne misliš na nič družga
le da sreča te okuži.

Lepi so brezstresni dnevi,
res jih ravno ni veliko,
a takrat pak nismo resni,
kar pozabimo oliko.

Zdaj počitek je na vrsti
saj čas kot pesek mi polzi med prsti.

Vesna Kodrič, 9. b

Jan Namjestnik, 7. a

Liam Krevl, 1. b

Učenci 7. r.

ZA DEVETIMI GORAMI

Zgodba o zlatu mrtvega kralja

Glavni junaki zgodbe so roparji Dalifa, Paneb, Antef in Kerpes. Knjiga pripoveduje, kako so se dogovorili, da bodo ukradli dragocene stvari iz grobnice Tutankamona. Njihov načrt je bil, da se bo Paneb skril v grobnico še pred pogrebom faraona in počasi nosil ven njegov zaklad. Kamal je sumil, da nepridipravi pripravljajo rop. Paneb se je bal, da bo ostal zaprt v grobnici, ampak mu je Antef rekel, da bo Kerpes izkopal pot čez hodnik v grobnici. Po pogrebu faraona so roparji odnašali zaklad v vrečah iz grobnice, vendar so jih ujeli. Pred grobnico jih je skupaj s stražarji čakala vdova faraona Anhesenamen. Za kazen jih niso usmrtili, moški so morali delati na kmetiji, Dalifa pa kot služabnica v palači. Tutankamovo grobnico je leta 1922 odkril arheolog Carter.

Benjamin Bogataj, 4. b

Lisica, medved in zajec

Pred petimi leti so v največjem gozdu živeli trije dobri prijatelji. To so bili lisica Lučka, medved Brundo in zajčica Lina. Lisica je bila najpametnejša, saj je znala skoraj vedno razvozlati probleme. Medved je imel mogočen glas in veliko, močno telo. Zajčica pa je znala zelo hitro teči. Vsi so bili zelo radovedni in prijazni.

Nekoč sta se lisica Lučka in medved Brundo sprla z zajčico Lino. Ta je ob potoku našla zelo sočno travo in dišeče rastline, ki si jih je hotela prihraniti za kosilo. Dopoldne sta se Lučka in medved igrala ob potoku in potacala ter povaljala okusno travo. Lina je bila prikrajšana za dobro kosilo. Uh, kako je bila huda! Lučki in medvedu pa se to ni zdelo nič posebnega in se nista zmenila za njeno slabo voljo. Lina pa je bila užaljena, ker nista bila uvidevna.

Nekaj dni pozneje se je Lučka zbudila sredi noči in zavohala dim. Nemudoma je zbudila medveda. Ta jo je godrnjaje vprašal, čemu ga budi. Rekla mu je, da voha dim. Kjer je dim, mora biti tudi ogenj. Skupaj sta šla iz brloga in videla, da ima Lučka prav. Ogenj se je hitro širil po tleh in po drevesih. Videlo se ga je od daleč. Bilo je svetlo in močno se je kadilo. Delčke saj je nosilo po zraku. Medved je zagledal zajčico Lino, ki je bila v nezavesti. Se je tako prestrašila ali pa je omedlela zaradi dima? Takoj jo je prijel in jo nesel. Skupaj z lisico sta usmerila živali iz gorečega gozda. Lisica je iskala najlažjo in najhitrejšo pot na varno, medved pa je z mogočnim glasom spodbujal in pomagal šibkejšim živalim. Lisica je tekla proti jezeru. Tja so prišli tudi gasilci. Črpali so vodo iz jezera in gasili grmičevje, travo in drevesa. Pomagali so si tudi s helikopterji, tako da so polivali drevesa iz zraka. Znova in znova so polnili cisterne in škropili drevesa in podrast. Skupaj jim je uspelo pogasiti požar.

Lina je lisici Lučki in medvedu Brundu oprostila in se jima je zahvalila, ker sta ji rešila življenje. Lučka in Brundo pa sta ji rekla, da ji bosta pomagala poiskati drugo sočno travo in se ji ne bosta več posmehovala.

Dokler si rastline ne bo opomogle in bo zelenje ponovno zraslo, bodo živali živele na drugi strani gozda. Brez prijateljev in medsebojne pomoči ne bi zmogli rešiti življenj. Nič hudega, če smo kdaj pa kdaj različnih mnenj ali se celo spremo. Tudi jaz se s svojimi prijatelji včasih skregam. Ampak samo za kratek čas. Hitro se pogovorimo, saj se radi igramo skupaj ali si pomagamo.

Eva Dizdarević, 4. b

Lara Oblak, 6. b

Pusta hrusta v gozdu

Vsako leto se zberejo medved, volk, lisica in tiger pri veliki stari bukvi, da bi se dogovorili, kdo bo naredil krofe. To leto je bil izbran zajec Zajko.

Zajko jih je naredil dan pred praznovanjem. Pečene je postavil pod okno in jih preštel. Bilo jih je točno pet za vsakega. Lisica Liska je bila na sprehodu. Zelo močno so ji zadišali krofi. Zdelo se ji je, da ni v okolici nikogar in je pojedla tri krofe.

Končno je prišel pustni dan. Na jasi bo zabava za pusta hrusta. Zajček Zajko je šel po krofe. Joj, ne! Nekaj krofov manjka. Kaj se je zgodilo? Ko je prišel na zabavo, so bili vsi jezni. Kregali so ga, da ni spekel dovolj krofov. Samo lisica je molčala. Živalim se je zdelo čudno in so jo vprašale, če ona kaj ve. Morda jih je pa kdo pojedel. Lisica se je najprej izmikala, potem pa je priznala, da je tri pojedla. Vsem se je opravičila. Obljubila je, da se bo oddolžila tako, da bo sama spekla nove krofe.

Vsi so se pomirili in ji rekli, da ni treba lagati in krasti, ker to ni lepo in se lahko pogovorijo o vsem. Potem so se skupaj zabavali, plesali in poskakovali od veselja, ker se začenjajo toplejši in svetlejši dnevi in imajo veliko prijateljev, ki so iskreni, prijazni in radi pomagajo. Tudi jaz imam dobre prijateljice, s katerimi se bomo zabavale za pusta. Pohrustale bomo tudi nekaj krofov, ki jih bo spekla mama. Ji bom pa tudi jaz malo pomagala. Kadar jih pečeva obe skupaj in sva zato dobre volje, so še bolj okusni.

Nina Đorđević, 4. b

Nepozabni prihod Marsovčkov

Nekega večera, nedolgo nazaj, sem se odpravila v posteljo nekoliko pozneje kot običajno. Udobno sem se namestila v mehko posteljo in se pokrila z najtoplejšo odejo, kar jih imamo. Začela sem razmišljati o knjigi, ki sem jo ravno takrat prebirala. Knjiga govori o veselju in te misli so me počasi zazibale v sanje.

Naenkrat me je zbudil nenavaden zvok in sredi sobe sem zagledala tri čudna bitja, poleg njih pa neznani predmet, ki je bil videti kot leteči krožnik iz kakšne risanke o vesoljcih. Bitja so se mi predstavila in povedala, da so prišla z Marsa. Rekli so, da so bili namenjeni k teti na Venero, a so morali na Zemlji prisilno pristati, ker jim je zmanjkalo goriva. Sedaj so morali počakati prijatelje z Marsa, da jim pomagajo in pripeljejo gorivo. Prosili so me, če lahko počakajo pri meni. Čeprav sem se jih na začetku bala, sem tem hecnim, a prikupnim bitjem pričela hitro zaupati. Razkazala sem jim zemeljske predmete, najbolj jim je bil všeč moj klavir. Zaradi njihovega navdušenja so se zbudili starši in pridrveli v sobo. A v trenutku, ko so se vrata odprla, so moji novi prijatelji izginili!

Kljub temu, da so bila bitja prikupna in zanimiva, se je izkazalo, da je šlo le za sanje. Na srečo so se tudi starši strinjali, da je bila to le nočna pustolovščina in me niso kaznovali. A kdo je igral na klavir, če sem jaz spala? Marsovčki ali le moja domišljija, ki je ustvarila skrivnostno melodijo? Morda odgovor na vprašanje dobim, ko se ponovno v spanec potopim.

Liza Černe Radobuljac, 4. a

Eli Pretnar, 1. b

Lahkoverna opica

Pred dvesto leti je v savani vladal moder kralj, ki je znal presoditi, kaj je prav in kaj narobe. To je bil lev Miha. Nekega poletnega dne je vse živali, razen kače Matilde, povabil na zabavo. Matilda je bila nesramna do malih glodavcev, zato so se je ti bali.

Ker ni dobila vabila, je bila besna. Sklenila je pretentati lahkoverno opico. Zlagala se ji je, da imajo živali skrivnost, ki je nočejo izdati. Opica Sara ji je verjela in je želela izvedeti, kaj drugi skrivajo pred njo. Začela jih je spraševati, vendar so se samo smejale in niso vedele, kaj bi ji rekle. Sara pa je mislila, da se ji posmehujejo in je začela nagajati. Ko je tako obnašanje lev opazil, jo je povabil na pogovor. Opica mu je povedala, zakaj ni zadovoljna. Mislila je, da ji drugi prikrivajo, kje je zelo okusna hrana. Lev Miha in druge živali so ji razložile, da si je Matilda izmislila kup laži. Sara si je olajšano oddahnila, saj je videla, da jo imajo radi in so odkriti do nje.

Čez nekaj dni se je igrala s fračo in je po pomoti s kamnom zadela papagaja Franeta. Ta je padel z drevesa in izgubil zavest. Opica Sara je pritekla do njega in poklicala še druge živali. Skupaj so ga hitro odnesli v bolnico. Sara se je ponudila, da bo ob njem, dokler se ne bo bolje počutil.

Za dogodek je slišala tudi kača Matilda. Videla je, da ji načrt ni uspel. Splazila se je do opice in želela ponovno širiti laži. Takrat je kralj Miha skočil pred njo. Povedal ji je, da je zaradi hudobije, ki jo je naredila, izgnana v puščavo.

Opica Sara je toliko časa skrbela za Franeta, da je ozdravel in se mu je iskreno opravičila. Lev pa je priredil zabavo za vse. Vsi so se dobro počutili. Bilo jim je lepo, ker so vedeli, da si bodo v stiski pomagali in se lahko zanesejo drug na drugega.

Tudi meni se je zgodilo, da so drugi širili laži o meni. Bil sem žalosten. Povedal sem odrasli osebi, ki mi je pomagala. Pogovorili smo se in zdaj je v redu.

Jure Ovnič, 4. b

Nina Moravac, 1. a

Yuliia Movchan, 8. a

Govoreči medenjaki

Pred davnimi časi sta v hišici na robu gozda živela deček in njegova mati.

Nekega jutra je mati delala medenjake, ko je delala maso, je po nesreči vzela čarobno moko. Tega ni vedela, spekla je medenjake in jih položila na mizo.

Deček se je zbudil in zavohal dišave, vzel je tri medenjake in jih nesel k velikem hrastu in legel na tla. Nenadoma je zaslišal zvoke. Bili so medenjaki, ki so mu rekli, da jih je čarovnica spremenila v moko in ker jih je njegova mati spekla, zdaj lahko govorijo. Deček jih je vprašal, kako jim lahko pomaga. Medenjaki so mu rekli, naj jih nese v stari grad na griču.

Prišli so do gradu in medenjaki so dečku naročili, naj jih nese v grajsko kuhinjo. Deček je storil prav to. Odprl je vrata in si malo razgledal, ko je prišel do peči, se je naslonil na kamen. Ta kamen je bil gumb in je odprl skrivna vrata v peči. Za vrati je bil tobogan. Deček se je spustil po toboganu in prišel v veliko dvorano s tremi kotli in čarovnico. Deček je stekel do kotla in vanj vrgel medenjake. Vzel je gorečo palico in jo vrgel v čarovnico. Čarovnici so se zažgali lasje in jo je bilo tako sram, da je zbežala v druge kraje. Deček je bil vesel in ko se je obrnil, je zagledal velik kup zlata in listek, na katerem je pisalo, da so bili medenjaki pravzaprav uročni kralji in da jih je rešil in ravno potujejo do svojih gradov.

Deček in njegova mati sta se preselila v vas in si z denarjem, ki ga je deček dobil za nagrado, kupila hišo, najlepšo v vasi. Trije kralji so srečno vladali na svojih gradovih in čarovnici niso več zrastle lasje. Še danes copra različne napoje za rast las, a nič ne pomaga.

Žan Cafnik, 6. a

Luka Mečava, 4. b

Izidor Patrik Križaj, 4. a

Ljubezenska zgodba Jožefa M.

Prijetno tople večer je. Mrož se živčno prestopa pred ogledalom in si nenehno popravlja svojega metuljčka. Nato ošine svojo zapestno uro in zgrabi ga panika. Brž oddrvi do hotelskih vrat in po poti podre čajno mizico. Ko prisopiha na ulico, pokliče taksi in se pripelje do diska. Hitro steče v plesno dvorano in stopi do šanka. Olajšano izdihne, saj Ribe, najlepše mrožinje, še ni bilo. Vedel je, da si v dvorano ne bi upal vstopiti, če bi v njej videl Ribo. Tako se je usedel na enega od visokih stolčkov. Nato je čakal in si v mislih ustvarjal načrt. Za ples Ribe ni upal prositi, toda morda bi ji lahko kupil pijačo ... Nenadoma je zagledal gručo lepih deklet, ki so prihajale v disko. In tam, na sredini gruče, je hodila Riba. Ob pogledu nanjo bi skoraj omedlel. Nosila je lahko modro obleko, ki se ji je elegantno vrtinčila okoli plavutk. Snel si je klobuk in si pogladil tistih nekaj štenastih laskov, ki jih je imel. Nato si je klobuk postavil nazaj na glavo in živčno vstal s stola. Stopil je proti skupini deklet in si potne roke obrisal v smoking. Hodil je naravnost proti Ribi. Med hojo jo je ogovoril: "Živjo gospodična, bi dovolili da vam kupim ..." In še preden je dokončal stavek, se je spotaknil ob lastne plavuti in z glavo naprej padel na parket. Nekaj deklet iz gruče se je pridušeno zahajljalo. Mrož je hitro vstal in že zdavnaj je izgubil vso svojo samozavest. Stekel je proti izhodu in kmalu je že sedel v taksiju. Danes mu res ni šlo dobro, toda morda bo imel več sreče kdaj drugič.

Karolina Sečan, 6. a

Pustolovščina premajhne barvice

Pred davnimi časi, no v bistvu le nekaj let nazaj, je živel barvica. Barvici je bilo ime Blue. Blue je bil prekrasne modre barve, odtenka najčistejšega morja. Njegova najboljša prijateljica Violeta je bila prekrasna vijolična barvica, vse druge barvice pa so občudoval prekrasno modro barvo Bluja.

Vse barvice so živele na mizi prijazne učiteljice. Učiteljica je imela še posebej rada Bluja in njegov odtenek modre. Vedno je pisala in risala samo z njim, Blue pa je užival v vsej pozornosti, ki jo je dobival. Njegovo življenje je bilo popolno. Toda vse dobre stvari se nekoč končajo. Blue je postajal vse manjši. Učiteljica ga je velikokrat šilila in kmalu je bil visok le nekaj centimetrov. Vsi razen Violete so ga zapustili in ga na skrivaj opravljali.

Nekega večera je z Violeto sedel na robu mize, ko so z neba priletele škarje. S svojimi dolgimi in ostrimi kljuni so prijele Violeto ter jo odnesle. Blue je bil premajhen, da bi jih zaustavil! Naslednji dan se je razvedelo, kaj se je zgodilo Violeti. Toda nihče ni bil dovolj pogumen, da bi jo šel rešit. Nihče razen Bluja. Blue je naslednji dan vzel s sabo žepni nožek in odšel na pustolovščino. Dolgo je hodil, ko je prišel do prepada. To je bila meja med učiteljčino mizo in njenim katedrom. Poleg prepada je ležalo ravnilo. Blue je vedel, da ga ravnilo ne bo spustilo čez prepad. Tako je prijel najbližji papir in nanj narisal portret ravnila. Ravnilu je bil portret zelo všeč, zato je s svojim telesom ustvaril most čez prepad. Blue je veselo nadaljeval svoje popotovanje. Prišel je pod ogromno skalo. Pravzaprav je bil to plastičen predalnik. Pod predalnikom je ležalo devet barvnih papirčkov. Blue je sedel na modrega in papirček je poletel proti vrhu predalnika. Tam je Blue skočil z njega.

Znašel se je pred tremi velikimi škarjami za karton. Za njimi je stala kletka, v kateri je čepela Violeta. Škarje so se v trenutku pognale nadenj. Spretno se jim je izmaknil in stopil na sredino predalnika. Vse troje škarje so ga napadle iz treh različnih smeri. Blue se je s počepom izognil napadom, škarje pa so se zaletele druga v drugo in padle v nezavest. Blue je stekel do kletke. Tam je z žepnim nožkom prerezal leseno kletko in osvobodil Violeto.

Violeta in Blue sta se nato srečno odpravila domov, kjer so imeli Bluja vsi za junaka, kljub temu da je bil majhen. Tako so vse barvice živele srečno do konca svojih barvastih dni.

Karolina Sečan, 6. a

Kralj in njegov zlati zmaj

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je v gradu živel kralj Matic. Bil je zelo vljuden in prijazen. Nekega dne, ko se je sprehajal, je zagledal jamo. Šel je vanjo in tam videl veliko zlato jajce. Vzel ga je in ga odnesel domov. Doma ga je dal k topli peči in tako se je čez nekaj dni iz jajca zvalil zlati zmaj. Ko ga je kralj zagledal, je prihitel in ga pobožal, saj se ga ni bal. Imenoval ga je Zlatko.

Vest o nenavadnem rojstvu se je razširila po vsem kraljestvu in tudi dlje. Nekega večera je kralj Andrej, ki je bil hudoben, hotel ukrasti Zlatko, saj je hotel denar. Zato je vlomil v Maticov grad. Ko je našel sobo, v kateri je zmaj spal, ga je tiho vzel in ga odnesel v svoj grad. Naslednje jutro, ko se je kralj Matic zbudil, je videl, da zmaja ni. Klical ga je in ves obupan iskal, a žal zaman. Bil je žalosten, zato je naročil še vojakom, naj ga gredo iskat. Tako so iskali ure in ure, dokler niso videli kralja Andreja, ki je na vaški tržnici prodajal zmaja. Medtem ko je kralj Andrej odšel na stranišče, so zmaja vzeli in ga odnesli nazaj na svoj grad.

Ko pa je kralj Andrej prišel s stranišča, je videl, da zmaja ni. Razjezil se je in je zvečer spet odšel na kradljivi pohod. A tokrat mu ni uspelo, saj so bili stražarji povsod. Zato je odšel domov in prosil svojo hčer, naj gre ona. Tako se je oblekla revno in odšla do gradu, začela je jokati, stokati in prositi. Kralj Matic je bil prijazen, zato je rekel, da lahko prenoči na toplem. Ko so vsi zaspali, je ostala budna, a ne samo ona, tudi zmaj je bil. Takoj ga je skrivaj vzela in ko je prišla čez ograjo, je zmaj začel bruhati ogenj. Ustrašila se je in zbežala.

Zjutraj, ko so vsi vstali, je zmaj povedal kralju, kaj se je zgodilo. Kralj se je razjezil, ker je pustil tisto deklico noter. A vesel je bil, ker je bil zmaj na varnem. Ko je kralju Andreju njegova hči povedala, da ji ni uspelo ugrabiti zmaja, se je razjezil. Tako je v akcijo poslal svojo sestro. Zvečer se je njegova sestra oblekla revno, odšla je in jokala, stokala, naj jo pustijo v grad. In kralj Matic jo je spet spustil in ko so vsi zaspali, je sestra ostala budna, a tokrat ni spal niti kralj. Takoj je vzela zmaja, a jo je kralj ustavil in jo poslal v ječo, zmaja pa dal nazaj v posteljo. Zjutraj je zlobno Andrejevo sestro poslal domov. Ko je sestra povedala kralju Andreju, kaj se je zgodilo, je bil ta spet besen.

Zdaj ni videl, kaj bi. A se je spet domislil in poslal svojega psa. Tako je zvečer pes odšel na grad, prišel je in jokal, naj ga kralj spusti v grad in ga je. Ko so vsi zaspali, je tokrat bil buden samo pes. Tako je vzel zmaja in ga uspešno odnesel svojemu gospodarju. A ko je kralj Matic slišal, kaj se je zgodilo, je prihitel do gradu in s pomočjo svoje močne vojske vzel zmaja in ga odnesel nazaj domov. Doma ga je dal v posteljo in zjutraj je zgradil večjo in močnejšo ograjo. Tako je kralj Andrej spet poskusil, a ni mu uspelo. Zato je bil besen in še danes ne ve, kako bi se dokopal do zmaja.

Nekega dne je zmaj Zlatko imel rojstni dan in vsi so bili vabljeni. Zelo so se zabavali, plesali in rajali. Tako sta kralj Matic in njegov Zlati zmaj živel srečno do konca svojih dni.

Lina Jusić, 6. a

Nesreča se spreobrne v srečo

Nekoč, predavnimi časi, je stala šola Dimec, na kateri je učil nek učitelj, ki ga nihče ni maral. Učenci so ga pogosto zbadali, ga zafrkavali in tako dalje. Čez nekaj časa se je odločil, da je tega dovolj, ker pa je bil tako prijazen, ni mogel ukrepati sam, pomoč je poiskal pri čarovnici za devetimi gorami in devetimi vodami.

Ko je učitelj po dolgi hoji le zagledal čarovnično votlino, ga je spreletel srh, a vseeno je odšel naprej. Ko je vstopil v jamo, je pred njim stala čarovnica in ga budno opazovala. Vprašala ga je, kaj počne tam in kaj potrebuje. Povedal ji je, da je učitelj na Osnovni šoli Dimec in da ga učenci nadlegujejo. Rekla mu je, da ima nekaj, kar mu lahko pomaga. On pa ji je obljubil, da bo naredil vse, da to dobi. Povedala mu je, da mu čudežnega ščita ne more kar dati, ampak če ji da malo svoje krvi, bo dobil ščit. In res je to storil.

Ko se je učitelj vrnil v šolo, so učenci opazili rano na njegovi roki, iz katere je še vedno tekla kri. Opazili pa so tudi, da je učitelj postal zelo nesramen ali celo zloben. Posumili so, da je verjetno odšel k čarovnici. Tudi sami so sklenili storiti enako.

Ko so prišli do čarovnice, so jo prosili, če bi lahko pozdravila učitelja, da bo spet tak kot prej. Povedala jim je, da lahko, a le če ji vrnejo čudežni ščit. Otroci so takoj odšli po učitelja in po čudežni ščit. Čarovnica je izrekla urok in, puf, učitelj je bil spet tak kot prej, a se ni spomnil, kaj se je ves ta čas dogajalo. Ko pa so se vrnili v šolo, se ni nihče več norčeval iz njega, vsi so ga imeli radi.

Učenci so se naučili, da se ne smejo nikoli norčevati iz drugih, učitelj se je od tistega dneva dalje dobro počutil na šoli. Učenci so ga kdaj iz heca poklicali krvavi učitelj.

Eva Radičević, 6. b

Noč čarovnic

Nekoč sta živeli Eva in Alija. Bili sta še majhni, a sta zdaj že veliki.

Bila je noč čarovnic. Ko so se vsi doma še šemili, je čarovnica priletela točno na sredino Čarovniške ulice. Pred seboj si je pričarala velik kotel. Vanj je dala vse, kar je privlekla iz svojega klobuka. Izrekla je urok. A to ni bil navaden urok, to je bil urok, ki pripelje čarovnici vsakega, ki ga bo strah, in tako ga spremeni v kogarkoli ali karkoli. Naenkrat so vsi otroci pritekli iz svojih hiš. Nikomur se ni niti sanjalo, da je tam stala čisto prava čarovnica.

Čez nekaj minut je Eva ugotovila, da je res prava. Zaradi uroka jo je lahko spremenila v karkoli. Spremenila jo je v nekoga, ki se lahko spremeni v živo rdečo in s tem prestraši druge. Ime ji je bilo Krvava učiteljica, ker je čarovnica vedela, da je Eva bila že prej dobra učiteljica. S tem si je na svojo stran pridobila sedem služabnikov.

Obstajali sta vili Lune in Sonca. Odločili sta se, da bosta nekoga poslali v boj s čarovnico in njenimi služabniki. Izbrali sta Alijo. Podarili sta ji moč narave. Alija je bila zadovoljna in najprej je premagala Krvavo učiteljico. Tudi njej je dala moč narave in skupaj sta premagali čarovnico ter njene preostale služabnike. Vili Lune in Sonca sta rekli Evi in Aliji, da bosta od zdaj naprej kraljici narave in dajo bosta skrbno varovali.

Od tistega dne so si vsi prebivalci tiste ulice zapomnili ime Krvavi učitelj.

Alisa Ličina, 6. b

Lovilci duhov

Nekoč, predavnimi časi, so v nekem mestu živeli trije bratje: Flin, Primož in Maks, ki so lovili duhove.

Nekega dne so v pisarno bratov vstopili neki ljudje, ki so trdili, da so, ko so šli mimo neke stare zapuščene hiše, videli, da jih je z okna opazovala neka čudna, lebdeča postava in jih odgnala stran. Fante je zgodba zanimala, zato so črno laso gospo vprašali, kje se nahaja ta hiša, a ona ni vedela. Že naslednje jutro so se odpravili v mesto in spraševali po hiši, a nobeden ni vedel, kje se nahaja.

Hodili so devet ur in končno prišli do vilinca, ki jim je povedal, da je ta hiša na jasi v gozdu. Fantje so se z lebdečim taksijem odpravili domov, kjer so s pomočjo interneta ugotovili, da v hiši živi duh Tečnej sedme stopnje. Z opremo so se odpravili tja. Hodili so sto dni in končno prišli na cilj. Ko so vstopili, so videli, da tu že leta ni nihče živel. Videli so tudi podgane s krili in speče vampirje. Bil je perfekten kraj za duha. Ugotovili so, da ga še ni, saj pride ven le ob dvanajstih, ura pa je bila šele deset. Ko so izstopili, so slišali volkodlaka, ki je tulil v polno luno. Dve uri so si ogledovali okolico in končno je odbilo dvanajst. Luči v hiši so se prižgale! Duh se je prebudil. Ko so vstopili, so ga zagledali in ga začeli loviti. Začelo se je daniti. Hitro so ga morali ujeti, saj bi sicer izginil! Nastavili so mu past in ga ujeli v kozarček za duhove.

Vsi srečni, a zaspani so se vrnili domov. Duh Tečnej je zapolnil že dvanajsto mesto v njihovi zbirki duhov.

Uroš Bohar, 6. b

Anna Popovych, 4. a

Zapuščena hiša z duhovi

Nekoč je živel pustolovec, po imenu Lan. Bil je neustrašen in tudi profesionalen. Lan je oboževal zapuščene hiše, kjer je strašilo. Odločil se je, da bo šel v zapuščeno hišo, po imenu Besneča brunarica. Tam je žvela najbolj zlobna in neusmiljena kraljica duhov. Pustolovec Lan je vedel, da je tam najbolj obilen in zastražen zaklad na svetu.

Na začetku ni imel sreče, saj se mu je med potjo pokvaril avtobus, zato je moral hoditi tri dni in tri noči, da je prikorakal do Besneče brunarice. Tam se je odpočil in začel zbirati vojsko, tako da jih je spravil v past in jih spreobrn timer. Nekateri duhovi pa so se mu preprosto pridružili.

Lan se je odločil, da bo napadel kraljico in njeno vojsko. Pustolovec pa je poklical še svojega dobrega prijatelja in ustvarjalca pasti in orožja, da pride, ko mu bo to sporočil s pametno zapestno uro. Lan je začel delati orožje in izdelal načrt. Ta načrt je bil pohvale vreden, je pustolovec rekel vodjem napada (napadli bomo iz vseh strani in prebiti se moramo v dvorano).

Drugi dan je odšel eden od duhov napovedat bitko. Kraljica je bila presenečena, da jo bodo napadli kljub njenim slovesom o zmagah. Tretji dan ob petih zjutraj je zahrbtno napadla Lana z manjšo vojsko. Pustolovec pa je z lahkoto odbil to malo patroljo. Tako si je Lan pridobil še več duhov na svojo stran. Sedaj so bili izenačeni s kraljico.

Pripravili so pištole, ki se ob dotiku s telesom duha spremenijo nazaj v človeka ali pa izginejo. Vsi so bili že na svojih mestih, a nekdo jih je izdal. Še preden so ga pograbili, je kraljičina vojska že napadla. Izven Besneče brunarice se je dogajal nenormalen boj. Lan se je s svojimi duhovi že prebil v grad. Tam je bilo komaj kaj prostora za borbo. Modri curki pištol so leteli na vse strani. Lanova naloga je bila premagati kraljico. Ta je bila skoraj nedostopna, saj je imela pred sabo celo hordo telesnih stražarjev. Pustolovčevi duhovi so bili že skoraj premagani, a nenadoma je Lanov prijatelj z letalom švignil v Besnečo brunarico. Ta je z dobro namerjenim strelom bombe odbil kraljičino vojsko in njo zraven. Tako je bilo vojne konec.

Lan in njegov prijatelj sta si razdelila denar, ki je bil v njenem trezorju. Vsi so bili veseli njunega uspeha, ustavitve kraljice. Besnečo brunarico pa so zaprli tako, da duhovi niso mogli priti vanjo. Dobro je na srečo premagalo zlo in s tem uspehom sta Lan in njegov prijatelj naredila društvo, ki odstranjuje zle duhove.

Izak Zupančič, 6. b

Leonora Buković, Lana Božič, 3. a

Luna Kolbe, 4. b.

Jure Ovnič, 4. b

Pastirjeva slava

Nekoč je živel preprost pastir. V prostem času je rad raziskoval zapuščene hiše. Ko je izvedel, da obstaja zapuščen dvorec, je hitro spakiral stvari in ga šel pogledat.

Noge so se mu kar tresle, saj so mu vsi govorili, da ima hiša duha. Ko je vstopil, je videl veliko nenavadnih stvari, kot so slike brez glave, letečo mizo in podobno. Pastir je bil že globoko v dvorcu, ko je ugotovil, da mu sledijo tri vrane. Poskusil jih je ignorirati, a si ni mogel pomagati. Ko je pogledal nazaj, jih je bilo že sedem, potem jih je bilo devet, nato deset in dvanajst. Pastir je začel teči. Vrane so ga končno ujele in mu rekle, naj beži, saj ga bo duh ubil. Ni jim verjel, zato je raziskoval naprej, vrane so pa žalostne odletele.

Pastir se je odločil, da bo šel na vrt. Ko je prišel tja, je začelo grmeti in deževati. Stekel je noter. Spomnil se je, da je v hiši skrit zaklad sedmih duhov. Ampak ko se je obrnil, je ugotovil, da ga je našel duh. Po hiši sta se podila tri dni in tri noči, ko je pastir končno našel izhod iz hiše in ušel.

Med potjo nazaj je bil res razočaran, ker ni našel zaklada. Ko je prišel domov, je postal bogat in slaven, ker je bil prva oseba, ki je pobegn timer duhu. Bil je v vseh novicah. Tako je celo svoje življenje preživel srečen in premožen. Nikoli več se ni hotel vrn timer nazaj. Med tem se je pa duh pritoževal, ker je ostal brez kosila.

Lara Oblak, 6. b

Palčki in duh

Nekoč je za devetimi gorami in sedmimi dolinami živela revna družina. Mati in oče sta za preživetje večino dneva delala na polju, bratec in sestra pa sta se igrala v hiši in v gozdu. Nekega dne pa sta se izgubila. Poskušala sta najti pravo pot in med tem srečala tri palčke. Ti so dobro poznali gozd in pripeljali bratca in sestrico domov. V zahvalo jim je oče dovolil, da ostanejo pri njih.

Palčki so se igrali z bratcem in sestrico in se močno spoprijateljili. Zaupali so jima, da je zlobni duh ukradel njune prijatelje. Bratec in sestra sta se odločila, da bosta palčkom pomagala.

Čez sedem dni so se skupaj odpravili v gozd. Hitro so prišli do zapuščene hiše z duhom. Vstopili so in duh jih je napadel. Na srečo so uspeli pobegniti.

Doma so pripravili nov načrt. Dogovorili so se, da duha napadejo ponoči, ko bo spal. Zvečer, ko so morali iti spat, so se delali, kot da spijo, v resnici pa so bili budni. Ko sta mati in oče zaspala, so odbrzeli v gozd. Niso prišli daleč, ko je bratec padel po tleh. Pobral se je, a so ugotovili, da je padel čez letečo mizo. Sklenili so, da bosta bratec in sestra na leteči mizi zamotila zlobnega duha, palčki pa bodo rešili svoje prijatelje. Pri zapuščeni hiši sta bratec in sestra res zamotila duha, palčki pa so se vtihotapili v hišo.

Po dolgem lovljenju v gozdu je duh izgubil moč. Padel je po tleh, zato sta ga bratec in sestra zlahka zvezala ob drevo. Medtem so bili palčki rešeni. V zapuščeni hiši so našli tudi zaklad. Odnegli so ga s sabo in se vrnili k bratcu in sestrici. Skupaj so se vrnili domov.

Zjutraj, ko so se zbudili, sta bila mati in oče presenečena, da so pred hišo tri skrinje zlata. Palčki, bratec in sestra so jima vse razložili. Vsi skupaj so šli k duhu, ki jim je obljubil, da bo za vedno izginil, če ga izpustijo. Izpustili so ga ter mu dali letečo mizico in duh je izginil.

Vsi so bili veseli. Živeli so srečno do konca svojih dni in nihče več ni videl zlobnega duha.

David Tkalec, 6. b

Jure Ovnič, 4. b

Tian Teodorovič, 2. b

A fairy tale

A long, long time ago, far, far away in the deep blue sea, at the very bottom, lived a beautiful mermaid. One day, while she was playing with her shell, she heard a beautiful singing voice. She followed it and she found the ugliest frog there is. The frog greeted her. She saw that he had her favourite toy – the shell. She asked if he could give it to her. But the frog said that he would give it to her under one condition. If she brings him a loaf of bread, some cheese and a magic truffle, she can get the shell and the frog will transform into the most beautiful man she has ever seen, and she can marry him. She agreed and started the journey. There were three islands. On each island there was a chest with one ingredient. But there was a catch: every island was guarded by a pirate.

First she went to Cheese Island. She saw an old pirate, but he was sleeping, so she just passed him and took the cheese chest. Then she swam to Bread Island. There was another pirate, but he wasn't sleeping and he was much younger. So she tricked him. She said to him that she just came from a long trip and she is very thirsty. The pirate went to get her a bottle of water. When he came back, she and the bread chest were gone. All she needed now were the truffles.

She then went to the Truffle Island. There was another, even smarter pirate. She wanted to trick him like the one before but instead of getting her the water, he hid and watched her. She wanted to take the chest, but he saw her and blocked her way back. However, the mermaid was smarter. She said: »Look, a plane!« He looked up and she used this moment to run away.

She came back to the frog and gave him the ingredients. He ate everything but nothing happened. At last he said, »Sorry, but I was just hungry.«

Vid Luskovič, Idan Pašalič Baričević, Nejc Čreslovník, Kai Terzič, 7. b

Pajek in muhica

To je zgodba o zlobnemu pajku, ki je rad jedel mlade muhe.

Nekega dne je pajek pletel mrežo za muhe mesarice, saj so bile največje in imajo največ mesa. Priletel je komar in ga opozarjal, naj ne dela scene in kar dela, naj dela skrajno previdno. Ko je spletel mrežo, je pajek čakal in čakal. Prišle so muhe, ravno iz malice.

Muha Sara ni našla poti do avtobusa in klicala: »Na pomoč, na pomoč!« a ni dobila odziva.

Stari pajek se je zbudil in jo poklical: »Oj, mala muhica, kako ti je ime?«

Odgovorila mu je: »Sara Muharica sem. Delam v tovarni za spodnje perilo.«

Pajek je odvrnil: »O, to je pa lepo. Zakaj pa ne delaš?

Muha je žalostno odgovorila: »Izgubila sem se in ne vem, kje sem.«

Pajek je zamišljeno rekel: »Pridna muha si, Sara. Pridi, imam zemljevid.«

Sara je srečno prosila: »Mi ga pokažeš?«

»Seveda pridi,« je odvrnil.

»Kako lepljivo je tu ... «

»Ja, ravno sem si spletel dom in ... «

»In kaj? Pajek? O ne, hotel si me ugrabiti in zdaj si se sam zapletel v mrežo. Prijavila te bom muhi razsodnici.«

In res, šla sta na sodišče in sodnica je obsodila pajka na dosmrtno kazen za poskus umora. Nauk te zgodbe je: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Marcel Mandič, 7. a

Kako so nastale poplave

Nekoč so na neki visoki gori živeli trije velikani. Bili so zelo dobri prijatelji. Cele dneve so se zelo zabavali, skupaj jedli in pili. Nekega dne pa so se skregali, ker je eden izmed mož drugima dvema skrivaj pojedel celo kosilo. Potem niso bili več skupaj. Grdo so se gledali in se sploh niso pogovarjali. Čez nekaj časa so se začeli tako zelo pogrešati, da so se v pismih dogovorili za ponovno srečanje na gori, da se pobotajo. Ob srečanju so bili tako srečni, da so od veselja vsi trije zajokali. Jokali so sedem dni in sedem noči, po hribu navzdol v dolino pa so se vile reke solza, ki so poplavile celo dolino. In tako so nastale poplave.

Igor Pavlič Ponebšek, 7. a

Benjamin Bogataj, 4. b

Poni

Nekoč, v letu 1729, je obstajal zelo lep potok. Vendar ni veliko ljudi vedelo zanj. Vsi tisti, ki pa so, nikoli niso odšli do njega, še posebej ne zvečer.

Ljudje pravijo, da je neki dan odšel tja deček, po imenu Zuko, in se nikoli ni vrnil. Punca, po imenu Maja, se je odločila, da bo odšla vseeno raziskat ta potok. Prišla je okoli treh zjutraj. Za slapom je slišala glas nekakšne trobente, odšla je pogledat in videla angele, ki so igrali na trobente, in Zuka, kako je pel. Maja ni razumela, kaj je govoril, vendar vsakič, ko je kaj zapel, se je iz bleščic prikazal poni. Maja je samo opazovala, dokler je Zuko ni opazil in ji razložil, kako je k slapu prišel pomagat angelom narediti ponije, ki se kasneje spremenijo v velike konje, pripravljene za borbo med državami. Maja je vprašala, če se lahko pridruži, Zuko ji je potrdil.

Od takrat naprej so obstajali poniji.

Valerija Petrović, 7. b

1. storž

Nekega dne, ko je bila Zemlja še čisto majhna in ko na svetu še ni bilo živali, je živel Bob. Najbrž se sprašujete, kdo to je. Bil je vizionar in znanstvenik, kakršnega svet še ni videl. No, to v resnici ni bilo čisto res. Bob Ajnštajn je imel ženo Bobiko, ki je bila najpametnejše bitje v obliki smreke. Ja, prav ste prebrali, saj sta Bob in Bobika v resnici smreki. Takrat ženske niso imele pravic, zato je Bob vso njeno delo predstavil svetu in sebi pripisal vse zasluge.

Med smrekami (najpametnejšimi rastlinami) je takrat vladala vojna. Smreke se z jelkami niso razumele in ves dan so druga v drugo metale iglice. Takrat pa je Bobika pomislila, da bi lahko izumila kakšno orožje. Spomnila se je, da smrekam preti izumrtje, ker še nimajo razvitega ploda za razmnoževanje, saj so na svet prišle šele pred petdesetimi leti. Tako bi lahko izumila nekakšno podolgovato kroglo, s katero bi se razmnoževali. Ko bi jo odvrgli, bi iz nje zrastle nova smreka. Bilo bi tudi orožje, ne le plod s semeni. Tako bi ubili dve muhi na en mah. In tako je tudi bilo. Vojna se je končala in smreke so uspele zmagati. Tako se je vse srečno končalo in smrekam je uspelo preživeti.

Jana Pejičić, 7. b

Čarobno jezero

Neke noči so se oblaki sprli, vsi so bili tako žalostni, da so jokali celo noč. Naslednje jutro sta bili tam le dve luži. A ti dve luži sta se, ko je deževalo, spremenili v jezero, po treh dneh pa nazaj v luži.

Ko pa je bilo jezero na površju, je bilo polno turkiznih odtenkov, polno koral, rib, rečnih živali iz različni krajev in še več. A ko je jezero poniknilo, je bilo nevarno, več tisoč metrov globoko. Ljudje, ki so padli v lužo, se niso nikoli več vrnili.

Nekega dne pa se je Jože z opremo potopil, imel je dober razlog, saj mu je jezero nekoč vzelo njegovega najboljšega prijatelja Joška. Tisti trenutek, ko je zabredel v vodo, ga je posrkalo, kot bi padel v prepad. Ko se je zbudil iz nezvesti, je postal moder in imel je rep ter luske. Zakričal je in planil pokonci. Okoli sebe je videl enako jezero, kot je bilo tisto čarobno, le na površju je bilo veliko lepše, vsi prebivalci so bili modri in luskasti kot on. Prišli so do njega in ko ga je zagledal njegov stari prijatelj, ga je objel. Povedali so mu, da človek, ki vdihne njihov zrak, postane modrec.

Vprašal jih je, kako bi lahko prišel nazaj domov. Povedali so mu za slap, ki se izliva v jezero, a od tam se še nikomur ni uspelo rešiti, morda se bo njemu. Joško ga je povabil k sebi in oba sta se veselila snidenja do lune pa nazaj.

Na površju so vsi mislili, da je umrl, žalovali so, saj za lep in skriven kraj ni vedel nihče, razen modrecev.

Eliza Pregelj, 7. b

Oslovskasodba v Murski Soboti

Zgodilo se je pet let po kozlovski sodbi v Višnji Gori.

V Murski Soboti je živela Lužica Drnulja, bila je daljna sorodnica Lukeža Drnulje, toda ona ni imela živali, imela pa je rožni vrt. Njen sosed je bil Zelko Salamorezec, daljni sorodnik Andraža Slamorezca, ki je podedoval njegov priimek. Ni imel vrta, temveč je imel osla z imenom Pupek. Bil je priden osel, čuval je neograjeno zemljo Zelka Salamorezca. Velikokrat je na neograjeno zemljo prišlo ogromno mačk, ki so vedno obkolile ubogega osla in ga zbadale. Ko so ga do konca prestrašile, so se pridno podelale na neograjeno zemljo. Osel je bil žalosten, jezen in razočaran nad sabo in mačkami.

Nekega dne je v živalskih novicah videl prijavnico za karate, ki je bil samo za osle. Ni pomislil dvakrat, preden se je prijavil, in že naslednji dan je začel s treningom. Pot je bila dolga in naporna, a nekega dne je postal najboljši oslovski karateist in prejel je celo črni pas. Po dolgem in napornem treningu je postal veliko bolj samozavesten, postal je tudi tisti, ki je prevažal najtežji in najdragocenejši tovor v mestu.

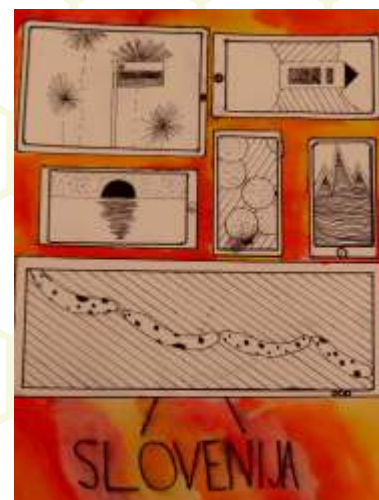
Nekega dne ga je najela Lužica Drnulja, ugledna članica sodišča. Zelko Salamorezec, dnevni čuvaj, ji je osla dostavil kar na dom. Lužica Drnulja je osla natovorila in poslala na drug konec Murske Sobote. Osel je lepo začel s hojo, dokler ni videl rožnega vrta. Takrat si je zaželel šopka rož, ki bi ga podaril Lužici Drnulja (bil je namreč zaljubljen vanjo). Toda vrt je bil zagrajen. Videl je vrata in jih kot ninja sesekljal na koščke ter nabral ogromen šopek najlepših rož. Ko se je vrnil, ga je podaril Lužici. Ona pa je skoraj dobila živčni zlom, saj je ravno te rože gojila za cvetlično tekmovanje.

Takoj, ko je Zelko prišel ponj, mu je vrgla v glavo gorjačo. Ko se je Zelko prebudil, je skoraj doživel infarkt, saj mu je Lužica grozila s pištolo. Porodil se mu je dogovor. Predlagal je, da prijavi osla na sodišče. Privolila je. Sodišču je napisala pismo. Čez štirinajst dni (ko je s Havajev prišel glavni sodnik) so vsi oblekli havajske obleke in pred sojenjem plesali hola ples. Po plesu so pili kokosove koktejle in ko so se napili, se je začelo sojenje.

Potekalo je celo popoldne (v havajskih oblekah). Sodnik Pijanoriti je dobil ime po tem, da je bil vedno in povsod pijan, da ni mogel hoditi naravnost. Začel je z vicem, ki se je glasil: »Zakaj blondinka pride v trgovino s pištolo? Ker v reklami piše akcija!« Sodno ravnilo je preplaval smeh. Ko so se vsi umirili, je sodnik Pijanoriti želel, da bi Lužica Drnulja povedala, kaj je zgodilo. To je tudi storila med plesanjem hola plesa. Nato je Zelko povedal svojo plat zgodbe. Tudi tisto z gorjačo in pištolo.

Mimo je prišel starešina Zalasnik. Ko je bil prisoten, jo je vsak za las odnesel živ in zdrav. Odločili so se, naj on določi kazen. Zelku je naložil, da je bil skloftan s šalom. Osla Pupka so pretepli z njegovim repkom in Lužico so polili z vodo. Vsi so bili zadovoljni razen Lužice, a se nihče ni zmenil za njo. Vsi so se tožili do konca življenja.

Katarina Devura in Ana Glavič, 7. b

Kai Terzić, 7. b

Jure Ovnič, 4. b

Teodora Radojević, 4. a

Nika Todosovski, 9. a

Kako je nastala osebna izkaznica

Več kot 200 let nazaj še niso imeli osebnih izkaznic, vendar so vsi na hrbtu nosili ogromen kos kartona. Ta je imel luknjo, skozi katero si lahko pokukal. Na kartonu okoli luknje so bili napisani vsi osebni podatki. Torej vedno, ko si hotel prečkati mejo, si vzel karton in pokukal skozi luknjo. Sprva so bili vsi zadovoljni, potem pa so postali jezni in utrujeni, saj so morali vedno nositi ta karton na hrbtu. Začeli so se protesti, politiki niso vedeli, kaj bi ukrenili.

Potem pa je nek znanstvenik izumil fotografijo. Nato je eden izmed politikov dobil idejo in rekel: »Kaj, če bi ta karton zmanjšali na tako velikost, da ga lahko daš v žep, potem pa bi na mesto luknje nalepili sliko?« Vsi ostali politiki so se strinjali. Prosili so znanstvenika, če lahko uporabiyo fotografijo za idejo dokumenta. Vse so mu razložili in znanstvenik je bil očaran, zato se je strinjal. Čez nekaj let so že vsi imeli osebno izkaznico in ta briljanten izum uporabljamo še danes.

Kai Terzič, 7. b

Karolina Rihar, 2. b

Neža Rihar, 1. a

Maslo in smetana

Ste se kdaj spraševali, kako sta nastala stepena smetana in maslo. No, danes to vemo, da če stepaš sladko smetano, nastane stepena smetana in če stepaš še nekaj časa, nastane maslo. Vendar vse to po zaslugi dveh žabic.

Pisalo se je leto 1892, 12. septembra ob 16.42. Bil je lep sončen dan na kmetiji Pepelnik, popoln dan za sprehod. In točno to sta počeli žabici Smetanka in Maselček. Brezskrbno sta skakali po kuhinjskem pultu in se pogovarjali o tem, da bi bilo zelo lepo, če bi se kakšna stvar imenovala po njiju. Skočila sta na pokrovček od soli, vzeli zalet in skočili na poper. Zdaj sta bili dovolj visoko, da sta skočili še na koriander, papriko, rožmarin, muškatni orešček, cimet, janežovo zvezdo ... In nenadoma je pred njima stal kozarec mlečne maščobe. Na tej točki sta se do zdaj vedno obrnili, vendar tega dne je bila Smetanka radovedna. Zanimalo jo je, kaj je na drugi strani kozarca. Maselček je bil proti, vendar ga je Smetanka prepričala. Skočila sta na rob kozarca in spretno ujela ravnotežje. Previdno sta začela hoditi po desnem robu kozarca in uspešno prišla na drug konec. Mislila sta, da je že konec, ko je Smetanki spodrsnilo in sta z Maselčkom vred padla v mlečno maščobo. Niti eden niti drug nista znala plavati, zato sta panično začela mahati s kraki. Nekako ju je držalo na gladini, vendar ne za dolgo. Maščoba se je začela trditi. Ampak ko je bila v fazi, ki ji danes pravimo stepena smetana, je Smetanki zmanjkalo moči in je utonila. A Maselček ni obupal. Mahal je ure in ure in bil je že pri koncu z močmi, ko je opazil, da postaja smetana že res trdna. Naredil je še zadnje zamahe, nato pa se onesvestil. Vendar ko se je zbudil, mu je bilo vse res znano. Razgledal se je in ugotovil, da je na vrhu kozarca in da stoji ... na trdi smetani, ki ji danes pravimo maslo. Odskakljal je ven in srečno živel na kmetiji Pepelnik.

Zato se še danes maslo in smetana imenujeta pa Maselčku in Smetanki.

Nejc Čreslovnik, 7. b

Nikolaj Pejičić, 1. a

Boksarska vreča

Nekoč je bila vas, v kateri so se ljudje znali sproščati samo na en način. Iz neznanega razloga so se sprostili samo tako, da so se topli. In to čisto vsepovsod. Če si samo stopil na ulico, si videl vsaj deset ljudi, ki so se topli. Včasih so se ljudje celo splazili v hišo, da bi koga pretepli. Na žalost so se topli čisto vsi ljudje. In zaradi tega so bili tudi polni modric in brazgotin.

Sta bili pa v vasi dve osebi, ki nista imeli te potrebe. To sta bila župan Zoran in vaški izumitelj Jure. Bila sta edina, ki nista niti enkrat začutila potrebe po nasilju. Nekega jutra pa je izumitelj Jure prišel k županu, da mu nekaj pove. Povedal je, da je treba nekaj ukreniti glede nasilja med vaščani. Zaradi njih ni mogel v miru izumljati. Župan je rekel, da glede tega ne more nič ukreniti. Izumitelj je tri dni razmišljal, kaj bi izumil, da bi rešil težavo. Potem pa se je domislil. Začel je izumljati napravo, ki bi jo ljudje lahko topli in boksali, ta pa bi bila čisto pri miru in čakala na nov udarec. Izumljal je kar sedem dni, dokler ni izpopolnil svojega izuma. Sklical je vse svoje prijatelje izumitelje, ki so takoj prišli in mu pomagali narediti dovolj teh izumov za celotno vas. Ko jih je bilo dovolj, je izumitelj Jure dal izumu ime. Poimenoval jo je boksarska vreča, ker je vreča, ki jo udarjaš in boksaš. Podaril jih je vsem v vasi in ljudje so jih oboževali. Za boksarske vreče so izvedela tudi velika mesta in države.

In tako je nastala boksarska vreča.

Vid Luskovič, 7. b

Učenci 4. a

Karolina Sečan, 6. a

Jaka Kussel, 8. a

Kris Kuptenik Kepic, 3. a

DRAMATIČNO

Vohuni z Madagaskarja

Osebe: gospa Guzman, Las (vohun 1), Pas (vohun 2)

Las in Pas se sprehajata po cesti in jesta hot dog, ko ju pokliče njun šef.

Las: (dvigne nokio): Ja? Halo? Ne, ne, ne seveda ne jeva hot dogov... Kako?! Ja, dogovorjeno."

Pas: "No, kaj se je pa zdaj spomnil?"

Las: "Hoče, da oropava gospo Guzman. Kot da nima že dovolj keša!"

Medtem gospa Guzman leži na svoji postelji in boža svojo čivavo Hektorja. Takrat do njenega okna prideta Las in Pas in začudeno pogledata v njeno hišo.

Las: Hhhhhhhh, ona ima Gucci mehčalec za lase!

Pas: Kaj govoriš o mehčalcu za lase? Ona ima Dior pas! To je neverjetno!

Gospa Guzman: (ju opazi) Ewww, zakaj so klošarji na mojem oknu?!

Las: (jo popravi) Prvo kot prvo, knjižno se reče brezdomci, drugo kot drugo, midva nisva brezdomca, ker imava dom, nekje na Madagaskarju, in tretje kot tretje, ali lahko odprete okno, ker mi bodo zaradi vaših predobro izoliranih oken odpadle glasilke?!

Pas: (doda v istem tonu) Meni pa ušesa!

Gospa Guzman: (odpre okno) Kdo pa mislita, da sta, da vohunita za mano?

Pas: (skrajno nedolžno) Oprostite, gospa.

Gospa Guzman: Ne kličita me po imenu! Za vaju sem gospodična Gospa Guzman!

Las: Oprostite, gospodična Gospa Guzman. (neiskreno)

Gospa Guzman: Ali kaj iščeta tu v moji vili?

Las: Iskala sva de...

Pas: (udari Lasa po glavi) SLUŽBO!!! Iskala sva službo.

Gospa Guzman: "No, če dobro premislim, bi potrebovala novega sprehajalca za Hektorja ...

Pas: Takoj vzameva službo. Lahko vstopiva?

Gospa Guzman: (pokaže na vhodna vrata) Seveda, tam so vra...

Las in Pas splezata skozi okno.

Gospa Guzman: Oh, ravno sem se spomnila, da moram po nakupih. Vidva pa pazita na Hektorja.

Las: Ja, 100-procentno vas ne bova oropala!

Gospa Guzman: Kaj? Kakšna poroka?

Pas: Ja ... Poroka ... Seveda lahko pripraviva poroko za Hektorja.

Gospa Guzman: No, prav. (pogleda na uro) Jojmene! Zamujam! Adijo!

Ko je Gospa Guzman zdrvela skozi vrata, sta Las in Pas pozabila, zakaj sta tam.

Las: Ej, zakaj sva že tukaj?

Pas: Nekaj morava oropati, dddddd ...

Las: Ampak šef ni nič rekel, kaj morava oropati ...

Pas: (odločno) Potem pa pograbiva, kar najbolj potrebujeva ... (oči se mu zasvetijo, ko dobi idejo) Jaz bom vzel Dior pas!

Las: (brez pomisleka vzklikne) Jaz pa gel za mehčanje las!

Izdaja krave

Vse se je začelo v Egiptu tistega lepega dne sredi ceste.

Osebe: krava Eliza Veličastna II., čivava Dolgočasna, faraon Ne tako pametni in stražar Zaslužjeni

KRAVA: (prežvekuje travo) Muuuuuu!

ČIVAVA: Hej, ti krava Dolgočasna!

KRAVA: Komu ti dolgočasna?

ČIVAVA: (napade kravo) Če ti je pa tako ime!

STRAŽAR: (opazi prepir) Z mano greš, ta Dolgočasna!

ČIVAVA: Ej, človek, živalske pravice!

STRAŽAR: Krava je več vredna od tebe! Ti si igrača za v torbico!

ČIVAVA: Jaz sem volk samotar! Auuuuuu! Če se me samo dotakneš, ti odgriznem zadnjico!

KRAVA: Daj no! Jaz sem samo mala uboga krava! Ta čivava me je napadla! OMB!

ČIVAVA: Pa ti nisi mala! Tehtaš eno tono!

KRAVA: Kaj? Ne, pa ne! Na dieti sem, izgubila sem že celo kilo v tem mesecu!

STRAŽAR: Pusti Elizo Veličastno II.! Zdaj greš pa k faraonu!

ČIVAVA: (reče sarkastično) O, ne, tako sem prestrašena!

In odideta k faraonu...

FARAON: Kako si me drzneta motiti! Jaz sem genij sveta!

ČIVAVA: Komu ti praviš genij sveta? Nisi poznan po lepoti, po pameti pa tudi ne!

STRAŽAR: Hahahahah!

FARAON: Kako si drzneš! Za kazen boš plesal pred ljudstvom!

Stražar začne plesati.

FARAON: Kaj pa se je zgodilo?

Stražar opiše.

ČIVAVA: Ne pa ne! Branila sem svojo čast!

FARAON: Določil ti bom kazen, cucek!

ČIVAVA: Kako si drzneš reči meni cucek! Mogoče sem malo usrana, to pa je tudi to!

FARAON: Tožil te bom, cucek usrani!

Čivava napade faraona, ga zrine s prestola in zavlada.

LJUDSTVO: Naj živi čivava Dolgočasna, dol z faraonom!

ČIVAVA: Vrzite ga v zapor! Ti, krava, pa boš moja prijateljica!

KRAVA: Okej, bestie!

Hana Černe Radobuljac, Valerija Petrović,
Julija Kunaver, 7. b

Anja Muhič, Jana Pejčić,
Eliza Pregelj in Manca Mlekuž, 7. b

Karma really exists

There is a girl named Alexandra who came from Sweden. She is very excited to come to a new school. The people in America don't like her very much because she is different. Let's see what happens in her new school ...

Alexandra: Okay, this is my first day at school. I have to make a good impression.

(sigh) New start, new me... (walks into the school)

Alexandra isn't accepted as she wanted to be. Her social life starts to fall apart more each day. Now she is eating lunch in the school cafeteria and the school queen bee approaches her...

Regina: Hello my lovely fans! Did you miss me?! Of course you did ... Oh, what do we have here, a new package from Europe. What's your name, new girl?

Alexandra: Hello, my name is Alexandra, I come from Sweden, excuse my English.

Regina: O, darling! I don't care, I just wanted to tell that I'm the boss around here.

(spills some juice on her)

Alexandra realizes what just happened and starts to cry. She runs to the school restroom. Some girl Maddy, who was also bullied by Regina, hears Alexandra crying and comes to comfort her.

Maddy: Hi, is everything okay? I heard you crying so I want to know what's wrong. I'm Maddy by the way.

(nobody answers)...

Maddy: I know you don't want to answer but I'm pretty sure I know what's going on. I was bullied by Regina a lot until a new target came to her mind, you.

Alexandra: Wait ... you were? I just want this to stop. Can you help me with this? I'm begging you, please.

Maddy: Yeah, I can help you, but only if you want to be friends with me.

Alexandra: Yes, we can be friends, thank you. I have been pretty lonely for the past week. I want to show Regina her place. I want people to know what a bad person she really is. Let's make a plan.

Maddy: I like your personality. I want her to eat her own medicine ...

The next few months Alexandra and Maddy were together all the time and they became best friends. They made a plan to make Regina pay for all the bad things she did to them. Their plan was to catch Regina when she was mean ...

(Alexandra and Maddy were recording, when they saw Regina was mean to a student because he was doing extra credit. They showed it to the principal)

Maddy: Mrs. Jones, you have to see this. We caught Regina being mean to a student. Please take a look at this ...

(Mrs. Jones was shocked when she watched the video)

Mrs. Jones: Oh my god, how did I let this happen! I am going to suspend Regina for three weeks. Thank you for showing me this.

Regina was suspended and Alexandra and Maddy were very happy. The rest of the students knew how mean Regina really was and from then on nobody liked her anymore, not even her best friends.

Don't judge people based on how they look or where they come from.

Prvič v šoli

Vloge: Janezek učenec, učiteljica, mama
Janezek je šel prvič v šolo. Učiteljica ga je spraševala.

UČITELJICA: Janezek, kako ti je ime?

JANEZEK: Ne vem.

UČITELJICA: Koliko si star?

JANEZEK: Ne vem.

UČITELJICA: Koliko je zvezd na nebu?

JANEZEK: Ne vem.

UČITELJICA: Kje je krava?

JANEZEK: Ne vem.

UČITELJICA: Kje je tvoj oče?

JANEZEK: Ne vem.

UČITELJICA: Za domačo nalogo se pozanimaj o teh podatkih.

Janezek je prišel domov.

JANEZEK: Kako mi je ime? Koliko sem star? Koliko je zvezd na nebu? Kje se pase krava? Kje je moj oče?

MAMA: Ime ti je Janezek. Star si 6 let. Na nebu je na tisoče in tisoče zvezd. Krava se pase na travi. Tvoj oče je umrl v drugi svetovni vojni.

Naslednji dan pride Janezek v šolo.

UČITELJICA: Kako ti je ime?

JANEZEK: Janezek.

UČITELJICA: Koliko si star?

JANEZEK: Na tisoče in na tisoče.

UČITELJICA: Koliko je zvezd na nebu?

JANEZEK: 6

UČITELJICA: Kje je krava?

JANEZEK: Umrta je v drugi svetovni vojni.

UČITELJICA: Kje je tvoj oče?

JANEZEK: Pase se na travi.

Mileva Stankovič, 4. a

Anja Muhič in Manca Mlekuž, 7. b

Sofija Glad, 1. b

KRATKOČASNIK

NAČRT ZA IZDELAVO LETALA PO KORAKIH (Tim Goličnik, 4. a)

1. korak →

2. korak →

3. korak →

4. korak →

5. korak →

6. korak →

7. korak →

8. korak →

9. korak →

10. korak →

11. korak →

12. korak →

13. korak →

14. korak →

15. korak →

16. korak →

17. korak →

ČESTITAM,
USPELO
TI JE!

POČITNIŠKI HOROSKOP

Vedeževalca Lovro Košir in Matic Zimic iz 9. a vidita prihodnost s pomočjo fižolčkov; Katarina Brežnjak, Anja Kovjanič in Vita Kolbe iz 8. a so prebrale usodo iz kavnih usedlin; Miha Orgolič iz 8. a pa vam prerokuje s pomočjo kipa Franca v 1. nadstropju šole. Poglejte, kaj vas čaka to poletje.

OVEN

Pojavile se vam bodo srčne težave, ker zaužijete preveč maščob in sladkorja. Poskusite v prehrano vsak dan dodati kaj zelenega, najbolje grah in kivi. Ne nujno skupaj.

Te počitnice se boste vsaj trikrat zaljubili, ampak ne bo nič resnega.

Igrajte loto, ker boste po kupljenem 17. lističu prejeli glavni dobiček. Denar, ki ga boste prejeli, boste porabili v roku dveh mesecev, ker boste zaradi merkurja v lunini senci zelo potratni.

6. 8. boste prečkali prehod za pešce in na tleh našli 100 €. Pomembno je, da se takrat ozrete desno in zažvižgate, saj vam drugače sreča do konca počitnic ne bo naklonjena.

BIK

Zdravje se vam bo čez počitnice izboljšalo. K temu lahko pripomorete z zabavo in športom. V najboljšem stanju boste v sredini julija, proti koncu počitnic pa se bo vaše zdravje začelo slabšati, saj boste zaradi poletnega naliva nahodni.

Denarno stanje se bo spreminjalo v skladu z luno. Ob polnih lunah v juliju in avgustu boste najbolj uspešni in vam bo podarjeno največ denarja.

To bodo vaše najboljše počitnice do zdaj, zato si omislite velike cilje. Prijatelji vam bodo delali družbo čez cele počitnice, na začetku julija pa boste imeli veliko sreče v ljubezni.

18. julija boste imeli veliko nesrečo. Padli boste po stopnicah ali na avtobusu pozabili telefon.

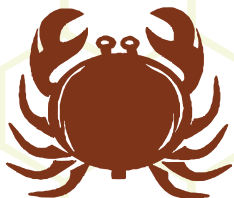
DVOJČKA

Zdravje bo odlično, zelo blagodejno na vas vplivajo jedi iz zelja.

Zaradi lepega spričevala se bo vaše finančno stanje precej izboljšalo, a bodo delnice proti koncu počitnic spet padle, saj boste nasedli spletni prevari.

Svojo poletno ljubezen boste spoznali na toaleti na morju. Zgodilo se bo nenadoma, ko boste iskali toaletni papir. Vajin prvi zmenek bo na plaži in vse bo potekalo sanjsko.

23. 7. boste prejeli skrivnostni klic, ki vam bo popolnoma spremenil življenje.

RAK

Pri zavezovanju čevlja vas bo izdal križ in večino julija se žal ne boste mogli vzravnati. Ko boste tako primorani več gledati pod noge, boste našli zlat prstan.

Te počitnice boste žal začeli v minusu na bančnem računu in do konca bo samo še slabše.

Zdržite, septembra kaže na preobrat!

Vaša simpatija se bo končno opogumila in vas povabila na zmenek. Kar pogumno!

16. 7. se vam obeta presenečenje s strani staršev. Pripravite potni list!

LEV

V drugi polovici julija se boste počutili veliko bolje, vse vaše težave s koleni bodo samo še preteklost.

Denar za vas res nikoli ni težava in tako bo tudi te počitnice. Podarite ga kaj svojim prijateljem.

To poletje boste obkroženi s pozitivnimi osebami, ki vas bodo vedno spravljele v dobro voljo. V avgustu bi se lahko zaljubili v nekoga, ki ste ga spoznali že v vrtcu.

23. 8. se izogibajte drevoredom in parkom, saj vas bo drugače iz zasede napadel in opraskal sokol selec.

DEVICA

V mescu juniju bi vas lahko ugriznila kača, ko boste v gozdu nabirali jagode. Kača vas čaka pod kamnom, poraščenim z mahom. Nabrali boste 3 litre jagod.

Te počitnice je čas za pogajanje o zvišanju žepnine. Če je še nimate, je pravi čas zanjo.

Julija boste še posebno očarljivi, izžarevali boste pozitivno energijo, tako da ne boste nikoli sami oz. osamljeni.

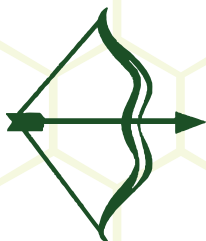
TEHTNICA

Najbolj izmučeni boste v sredini avgusta, zato takrat ne opravljajte pretežkih del. Slabo počutje se bo nadaljevalo v prihodnje šolsko leto. Pridobili boste veliko novih veščin, najboljše pa vam bo šlo sestavljanje rubikove kocke ali žongliranje, odvisno od tega, kakšne barve majico boste oblečeni. Ljubezensko življenje bo cvetelo, vendar bosta ugotovila, da nimata istega okusa za sladoled, kar bo vzrok za konec ljubezni. 10. 7. boste v trgovini nepozorni in vam bodo prodali skisan jogurt.

ŠKORPIJON

V drugem tednu julija vas bo bolel zob. Zelo dolgo boste čakali vašega zobozdravnika, da se vrne z dopusta. Zob vam bodo izpulili. Ugotovili boste, da za vašo počitniško srečo denar ni pomemben. Vseeno ali ravno zato boste veliko zapravljali. Ne bodite preostri do tistih, ki ne razmišljajo enako kot vi. Vaša kritičnost ni privlačna, zato vas vaša simpatija ne opazi. Poseben dan se vam obeta 31. 7., ko boste iz knjižnice dobili visoko položnico za zamudnino. Knjige še vedno ne boste prebrali.

STRELEC

V začetku počitnic se boste težko umirili, ves čas boste v gibanju in boste šli bližnjim zaradi tega pošteno na živce. Za umirjanje pijte ledeni čaj z meto. Vaše denarne naložbe in skrbno varčevanje v minulem obdobju se vam bodo končno obrestovale. Zaradi vaše pretirane uporabe telefona se boste skregali s starši, ki vam bodo telefon zasegli. Prijatelji vas bodo potolažili, ampak s starši boste zgladili odnose šele v drugi polovici avgusta. 19. avgusta boste dobili nov telefon, ker vam bo čez zdajšnjega zapeljal avto.

KOZOROG

Pojavile se bodo hude zdravstvene težave, saj boste za 14 dni izgubili spomin. Ponovno se boste morali naučiti govora in pisanja. V času med julijskim ščipom in polno luno boste izgubili 20 evrov, finančno stanje se bo izboljšalo s prihodom sorodnikov iz Amerike. S prijatelji boste sklenili stavo in jo dobili, na ljubezenskem področju bo letos poleti bolj žalostno. 13. 7. vam bodo zvezde zelo naklonjene, uspelo vam po prehoditi 12 kilometrov.

VODNAR

V začetku počitnic boste čustveno zelo nestabilni in razdražljivi. Priporočljivo je, da se vpišete na jogo, ki bo pomagala pri umirjanju. Vaša drzna dejanja bodo povzročila veliko zavidevanja pri vaših znancih, saj vam bo uspel pomemben projekt (mogoče celo pospravite sobo). Prave prijatelje boste spoznali po tem, da vam bodo ob vašem uspehu privoščili. Na ljubezenskem področju zaradi preobilice delane boste imeli sreče. 13. 8. boste ob cesti našli mucka, ki bo postal vaš ljubljencek.

RIBI

Poleti ne pozabite na zaščitno kremo, ker vas bo drugače še bolj kot navadno opeklo sonce. Vaša koža bo tudi sicer zelo občutljiva, kar se bo kazalo na številu mozoljev na čelu. Sredi avgusta boste opravili nakup, zaradi katerega vas bo močno bolela glava. Če želite priti na zeleno vejo, si pripravite stroge varčevalne ukrepe do konca poletja. V prvi polovici leta boste v družbi zelo iskani, pomembno pa je, da si vzamete tudi trenutke zase in za počitek. V ljubezni vas v zadnjem tednu počitnic čaka neizmerna sreča. Vaš srečni dan bo 19. 7., takrat bo deloval merkur v marsovem obzorju, kar pomeni, da boste rešili celo križanko.

